دُرِّ یتیم صلی اللہ علیہ وسلم

صدف جالندھری

الناشر

چشتی کتب خانہ جھنگ بازار ارشد مارکیٹ فیصل آباد

فون نمبر ۲۶۷۵۶

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم
نحمدہٗ و نصلّی علیٰ رسولہِ الکریم

وجد آفرین پنجابی نعتاں، منقبتاں، چو مصرعے تے نظماں دا حسین و جمیل مجموعہ

صلی اللہ علیہ وسلم

دُرِّ یتیم

تصنیف لطیف

صدف جالندھری

الناشر
چشتی کتب خانہ جھنگ بازار ارشد مارکیٹ فیصل آباد
فون ۲۶۷۵۶

بسم اللہ الرحمن الرحیم
نحمدہ ونصلی علی رسولہ الکریم

کتاب ——— دُرِّ یتیم
پہلی وار ——— ۱۰۰۰
تاریخ اشاعت ——— ۱۱ ربیع الثانی ۱۳۹۹ھ
مصنف ——— جناب صدف جالندھری
ناشران ——— فضل کریم، خالد محمود عظیم
مطبع ——— پاکستان آرٹ پریس فیصل آباد
کتابت ——— مبارک جاوید رضوی الخطاط
صفحات ——— ۱۲۸
سائز ——— ۳۶/۱۶ ۲۳
قیمت ——— ۸ روپے

حسب فرمائش ——— جناب عبدالستار صاحب نیازی

الناشر
چشتی کتب خانہ جھنگ بازار ارشد مارکیٹ فیصل آباد
فون ۲۶۷۵۶

نذرِ عقیدت

دھڑکدے ہوئے دل تے اتھرو برساندیاں اکھیاں
ناں، حضورِ پُرنور، رسولِ کریم، آمنہ دے دُرِّ یتیم،
تاجدارِ مدینہ۔ آفتابِ رسالت، سلطان الانبیاءؑ،
مالک دوسرا، احمدِ مجتبیٰ، حضرت محمد مصطفیٰ
صلی اللہ علیہ وسلم دی بارگاہ بیکس پناہ دے وچ۔

نیاز مند

صدف جالندھری

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم
نحمدہ ونصلی علیٰ رسولہ الکریم

انتساب!

بصد خلوص و احترام
محترم المقام، مخدوم و مکرم، محسن و مربی
عزت مآب الحاج میاں محمد شفیع
صاحب المعروف "باباجی"، سرگروہ ہاؤس فیصل آباد
دے ناں۔ جنہاں دی سچی محبت تے
بندہ پروری نے میرے احساسات نوں
زندہ رکھن لئی بھرپور کردار ادا کیتا اے

ممنونِ کرم
صدف جالندھری

کجھ اپنے بارے

از مصنف

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

نحمدہٗ ونصلی علیٰ رسولہ الکریم

میری شاعری دی عمر گھٹو گھٹ پنتالیاں ورھیاں دے لگ بھگ اے۔ میں شعر وسخن دیاں کہڑیاں کیہڑیاں راہواں توں گذر کے منزل دے قریب ہویا واں جے اوہناں دی تفصیل دسن لگ پواں تے ایس کتاب توں دوگنی کتاب وچ وی اوہ سب کجھ نہیں آسکدا۔ ایس واسطے میں اوس تفصیل دے اجمالی خاکے توں وی گریز کرناں کیوں جے اوہدے واسطے وی کئی صفحے چاہی دے نے۔ اللہ تعالیٰ نے چاہیا تے کسے دوسری کتاب وچ اوہدے بارے کجھ نہ کجھ ضرور دساں گا۔ ہن تے میں صرف ایس کتاب دے بارے کجھ دسناں ایں تے اوہدی صورت کجھ ایس طراں ایں کہ میں باوجود پنجابی رسالیاں تے بعض اردو اخباراں وچ اپنیاں نظماں چھپوان دے اپنے کلام نوں کتابی صورت وچ لیاؤن توں ہمیشہ ای گریز کیتا اے، ایہدیاں کئی وجوہات سن۔

پہلی تے ایہہ کہ میں اوہناں کتاباں دا اختر بڑے غور نال ویہندا رہیا ہاں جنہاں وچ ادبی تے سیاسی نظماں یاں ادبی غزلاں وغیرہ ہندیاں نے، اوہ ادبی کتاب بھاویں کنی وی سوہنی کرکے چھاپی ہووے تے اوہدے وچ بھاویں کناں وی اچا تے سچا مواد جمع کیتا ہووے میرے تجربے دے مطابق عوام نے اوہدی کدی وی کوئی قدر نہیں کیتی۔ ایس ناقدری دی وجہ کی اے میں چنگی طراں جانن دے باوجود اوہدے اظہار توں وی گریز کراں گا۔

ہاں! ایناں ضرور دساں گا کہ مہادیں کوئی وی ہووے اپنے ذہن دی ترجمانی کردا اے
ایہو حال عوام دے ذوق دا اے۔ عوام اوسے قسم دی شاعری نوں پسند کردے نیں، جیہڑی
اوہناں دے دلاں تے براہ راست اثر انداز ہووے۔ جیہدے وِچ اوہناں دے دلاں دیاں
دھڑکناں دی آواز ہووے تے جیہدے وِچ اوہناں دے اپنے ذوق دی عکاسی کیتی ہووے

میری شاعری دا اک طویل دور ایسا وی سی کہ میں عوام دے ذہناں دی ٹھیک
ٹھیک ترجمانی وی کیتی تے عوام نے اوہنوں پسند وی کیتا۔ پر اوہدے وِچ اک بہت وڈی
خامی سی جیہنوں میں ہن محسوس کیتا اے اوہ خامی سی میریاں نظماں دا وقتی تے ہنگامی ہونا۔
جیہڑیاں ویلے دے ویلے تے مشاعرے لُٹ لیندیاں سن پر تھوڑے چراں پچھوں اوہ بالکل
بے حقیقت ہو کے رہ جاندیاں سن۔ ایہو ای وجہ سی کہ میں اوہناں نظماں نوں کسے وی حال
وِچ کتابی صورت نہیں دے سکدا ساں۔ میری ایہہ کتاب جیہدا ناں میں دُرِ یتیمؐ
رکھیا اے مکمل یقین تے پورے وثوق نال چھپوا رہیا ہاں کہ ایہہ اپنے دوام دے نال نال
میینوں وی سرمدی تے ادبی زندگی عطا کرنے دا سبب بنے گی۔ کیوں جے ایہدے مضمون کسے
ہنگامے دی پیداوار نہیں۔ بلکہ ایہہ اوس سرمدی تے ازلی ابدی محبوبؐ دی تعریف اے جیہدے
واسطے ناں زوال اے ناں فنا۔ ایہہ اوس دُرِ یتیم صلی اللہ علیہ وسلم واسطے شعراں دے موتیاں
دیاں لڑیاں پرویاں گیاں نے جیہدی ناں تعریف مردی اے تے ناں اوہدی تعریف
کرن والا مر سکدا اے۔

ایتھے میں اک وضاحت کر دینی ضروری سمجھناں کہ میری شاعری دا رُخ موڑ کے میرے
شعراں نوں لازوال کر دین دا سہرا میرے سر تے نہیں بلکہ اوس واجب الاحترام ہستی دے سر تے بھجدا
دا اے جیہناں دا نامِ نامی تے اسمِ گرامی الحاج صائم چشتی اے، حقیقت دا اعتراف نہ کرنا
میرے مذہب وِچ نرا صرف بد دیانتی اے بلکہ انصاف دا خون کر دین دے مترادف اے
ایس واسطے میں ایس حقیقت دا اعتراف کرن وِچ فخر محسوس کردا ہاں کہ میری ہنگامی تے

تے زوال پذیر شاعری دا رُخ موڑ کے لازوال تے ابدی شاعری دی شاہراہ تے پیاؤن والے
تے میری قدم قدم تے رہنمائی کرن والے اُستاذ الشُعراء حضرت الحاج صائم چشتی ہوریں نیں۔
میرے اک اک شعر وچ اوہناں دے بے پناہ خلوص تے فیضان دی جھلکار اے ۔ میری
دُعا اے کہ اللہ تبارک و تعالیٰ اپنے محبوب کریم صلی اللہ علیہ وسلم دے صدقے نال اوہناں دا سایا ساڈے
سِراں تے قائم دائم رکھے تے اوہناں دے عِلم وچ ہور برکت دیوے تاں جے حضور
صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم دی نعت نوں زیادہ توں زیادہ فروغ دین دے واسطے جس جس انداز نال
اوہ کوشش کر رہے نے اوہ زیادہ توں زیادہ بار آور ہووے تے میرے ورگے ہورناں
کیاں دی وی راہنمائی ہندی رہوے ۔ آمین

ایس توں اڈ میریاں دو ہور نویاں کتاباں "دُرِّ نجف" تے "دُرِّ شہوار" وی انشاء اللہ العزیز
بہت چھیتی چھپ رہیاں نیں امید اے تسیں اوہناں نوں وی پسند کرو گے ۔

سامانِ ذوق راحتِ قلبِ سلیم ہے — نعتِ رسولِ پاک کا گنجِ عظیم ہے
اہلِ نیاز کیلئے ہے پھول یہ کتاب — اہلِ ہوس کیواسطے ضربِ کلیم ہے
ہر اک ورق میں عکس ہے عکسِ حضور کا — ہر اک حرف میں جلوۂ حسنِ قدیم ہے
کعبے کا کعبہ ہے اگر روضہ رسول کا — تو نعت انکی بالیقیں رشکِ حطیم ہے
خوشبو ہے شعر شعر میں زلفِ حبیب کی — جیسے کہ طیبہ سے ابھی آئی نسیم ہے

صائم حسینؔ کسقدر یہ تحفۂ صدق
"درِ یتیم" کیلئے "درِ یتیم" ہے

اک تے رباعی

"درِ یتیم"

از زبانِ جناب فخر الشعراء سلطان الادباء حضرت جناب دائم اقبال دائم صاحب داسو گجرات

واہ واہ "درِ یتیم" کتاب بنی، سُچّے موتیاں دی جیویں لڑی ہووے
انج لگدا اقطار الفاظ دی جیوں ہتھ صدق اگے بنھی کھڑی ہووے
نظر انج قرطاس چمکدی اے، کتنی ہیرے دی جھلار الجڑی ہووے
جیہنی صدق لئی آوے اوہ وقت دائم جالی درِ یتیم دی پھڑی ہووے

دائم اقبال دائم
۱۷/۳/۷۶

تقریظِ عالیہ

عالیجناب، فصیح اللسان، حضرت جناب احمد سعید ہمدانی، ایڈیٹر روزنامہ سعادت، پنجابی ترجمان، فیصل آبادی

"دُرِّ یتیم" پاکستان کے معروف پنجابی شاعر جناب صدف جالندہری کا نعتیہ مجموعہ کلام ہے۔ میرے خیال میں فیصل آباد میں یہ واحد پنجابی شاعر ہیں جو حسن شعر کو کسی بھی مقام پر مجروح نہیں ہونے دیتے۔ اس لئے کہ ان کا کلام محض ان کے قلم کی نقاشی نہیں ان کے ذہن رسا کی حسین تخلیق ہوتا ہے۔

جناب صدف جالندہری کا زیرِ نظر مجموعہ کلام "دُرِّ یتیم" ان کے پاکیزہ اور حسین تخیلات کا حسین ترین شاہکار ہے جس سے انکی عظمت شاعری کا از خود اظہار ہوتا ہے۔ صدف جالندہری پنجابی شاعری کے مسلّمہ شاعر ہیں۔ آپ کو غزل، نظم، قطعہ، رباعی، قصیدہ، مرثیہ، منقبت اور نعت کی اصناف پر مکمل عبور حاصل ہے۔ حقیقت شعر کو سمجھتے ہیں اور صدر، عروض، مطلع، ابتداء، ضرب عجز اور حشو کے مقامات کو جانتے ہیں۔

آپ کا ہر شعر حسنِ بیان۔ ندرتِ مضمون، فصاحت بلاغت روانی، تشبیہ، استعارہ بندشِ الفاظ، چُستی محاورہ اور بلندیٔ خیال کا مظہر ہوتا ہے۔ پنجابی زبان کے ایسے شعراء کو انگلیوں پر گِنا جا سکتا ہے جنہوں نے پنجابی شاعری میں عروض و قواعد کو مکمل طور پر پیشِ نظر رکھا ہے۔ صدف جالندہری کا شمار یقیناً انہی شعراء میں ہوتا ہے۔

صدف جالندہری نے پنجابی شاعری کو ایک نیا انداز بخشا ہے جسے ہم قدیم و جدید شاعری کا حسین ترین مرقع بھی کہہ سکتے ہیں اس لحاظ سے صدف جالندہری اس نئے اندازِ شاعری کا امام ہے۔ خدا نے انہیں ان خوبیوں کے علاوہ حقیقی شعور سے نوازا ہے اور انہیں ذہنِ رسا عطا فرمایا ہے۔ صدف جالندھری قلم و قرطاس پر انحصار نہیں کرتے بلکہ اپنے ذہن پر مکمل

اعتماد رکھتے ہیں ۔ ایک بار جو خیال ان کے تحت الشعور سے نکل کر شعر کی صورت اختیار کر لیتا ہے تو وہ اُن کے ذہن میں ہمیشہ ہمیشہ کے لئے محفوظ ہو جاتا ہے ۔ آپ نے اب تک جو کہا وہ ان کے ذہن میں محفوظ ہے ۔

آپ نے عمر بھر قلم کو نہیں چھوڑا لیکن اب "دُرِّ یتیم" پیش کر کے قرطاس و قلم کی تقدیس کا حق ادا کر دیا ہے بیشک یہ صدف کے بے بہا اور بیش بہا در ہائے الفاظ و معانی کا امین ہے ۔ بقول حضرت حالی ۔

"شاعری ایک سلطنت ہے جس کی قلمرو اسی قدر وسیع ہے جس قدر، خیال کی قلمرو"

اگر یہ صحیح ہے تو پھر صدف اس قلمرو کا صاحب اختیار بادشاہ ہے ۔ "دُرِّ یتیم" اس کا انتہائی قیمتی خزانہ و سرمایہ ہے جسے اُس نے اہل علم و اہل طلب کے لئے انتہائی فیاضی کے ساتھ لٹا دیا ہے ، خدا اس کارِ خیر کو منظور و مقبول فرمائے

"دُرِّ یتیم" آقائے نامدار حضرت محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم کی شان بیان کرنے کے لئے صدف جالندھری نے بارگاہِ رسالت میں "دُرِّ یتیم" کے نام سے نعتوں کا جو ہدیۂ عقیدت پیش کیا ہے وہ شائد صدف ہی کے لئے مختص تھا اور مختص رہے گا ۔

خادم الشعراء

اختر سدیدی

فیصل آباد

رحمت صدف پہ ہو گئی ربِّ کریم کی اُنعمت اُسے ہے مل گئی نعتِ عظیم کی
ہر لفظ جبکہ نعت کا ہے دُرِّ بے بہا کیسے بیاں ہو شان پھر "دُرِّ یتیم" کی
"دُرِّ یتیم" کے حسیں انوار مانگ کر، سُنّت ادا ہے ہو رہی حضرت کلیمؑ کی
تجھ کو مبارک ہو صدف یہ گنجِ بے بہا، "دُرِّ یتیم" ہے سندِ باغِ نعیم کی
سب شعر تیری نعت کے ہیں دُرِّ تابدار، جن میں ہے تابانی ترے ذوقِ سلیم کی
الفاظ تیرے نور کے موتی بنا دیئے، برکت ہے یہ تمام محمدؐ کی میم کی
شعر و سخن کی سلطنت کا تُو ہے تاجور، خوشبو ہے تیری نظم میں پنہاں شمیم کی
یہ ہدیۂ نیاز، نیازی کا ہے صدف، بارش خدا کے تجھ پہ ہو لطفِ عمیم کی

ہووے ناں کیوں مبارکاں صدقے تائیں ایہہ جیہنے "درِ یتیم" کتاب لکھی
اک اک شعر وچ بھریا سُرور تازہ اک اک سطر سوہنی لاجواب لکھی
صدقہ درِ یتیم دا رب ایہنوں گھرے روضۂ درِ یتیم تے آ تے
شاعر نعت گو کرن گے فخر اکدن ایس دے ایس شہکارِ عظیم اُتے
کردار یا کتابت ہاں جدوں تیکر اک اک شعر وچ بیان سرور لیندا
اک دی قطعہ نہیں قطعے مضمون کردا اک اک نظم وچوں بیان نور لیندا
ہے ایہہ میری دعا کہ رب سچا صدقے ہوراں نوں ایہدی جزا دیوے
ایتھے صلہ مخدوم عطا کر کے محشر لئی وسیلہ بنا دیوے

محمد قاسم رضوی
۱۸-۳-۱۹۹۴

سخن دے موتی

بنیمِ مملکت شعر و سخن خاقانی دوراں آبروئے پنجاب حضرت جناب جوہر جالندھری صاحب فیصل آباد
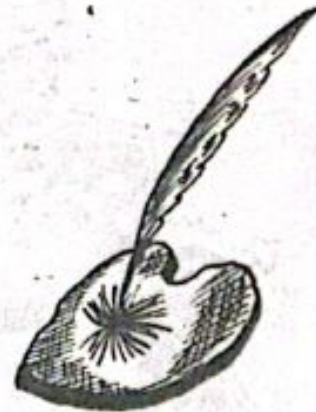
موتی سخن دے شعراں دی لڑی اندر، صدف ہریں پروناں جان دے نے
عشق بناں ناں بھدا پتر جیہدا ایہہ انمول موتی اوس کان دے نے
وچ محفلاں دے چانن ہو جاندا او ہدے شعر نگینیاں وانگ چمکن
کھرا اُتے سینے دے جدوں ہندا، بٹ بٹ تکدے حافظ قرآن دے نے
سخنوری دے ویکھ انمول موتی جوہری وانگ جوہر لبھدے پھرن اوہنوں
اوہرای شعراں دا اپونہدے نے مُل جوہر جیہڑے شعر دی قدر پچھان دے نے

جوہر جالندھری

نعت
و
منقبت

حمد باری تعالیٰ

یا ستّار، غفار، قدیر مولا، تیری شان دا کیویں بیان لکھاں
تیری شان گمان توں ہے اُچّی، کیویں نال گمان دے شان لکھاں
توں عظیم، قدیم کریم ازلی، تینوں پاک لکھاں، تے سبحان لکھاں
ذرّے ذرّے وِچ پاک ظہور تیرا، کیویں مکان تیرا لامکان لکھاں
تیری رحمت نے عالم نوں گھیریا اے، تیرے کرم نوں بحرِ فیضان لکھاں
کیہڑا کیہڑا او سے صدقے کرم تیرا، کیہڑا کیہڑا میں تیرا احسان لکھاں

جدھر ویکھدا ہاں، ہالے روشنی دے، دیوے تیرے ہی نام دے ہین بلدے
اِک میں کی ہاں تیرے کرم سیتی، کیڑے پتھراں وِچ وی پئے پلدے
آفتاب مہتاب تے سب تارے، تیرے ای فضل تھیں روشنی وِچ ڈھلدے
کوئی تیرے جمال دی ہین چھائیں، کوئی تیرے جلال وِچ ہین جلدے
ہو آزاد جاون عاشق زار خود توں، تیرے پیار دے پیچاں وِچ جدوں ولدے
تیرے ذکر تھیں صدقے روان ندیاں، تیرا ای ناں لیکے چشمے ہین چلدے

تیرے کرم تھیں وسّے جہان سارا، تیرے باہجھ جہان دی شے کوئی نہیں
تیرا ای سوز تے کیف و سُرور سارا، تیرے باہجھ کوئی ساز تے لے کوئی نہیں
تیرے نام دی مستی نہیں جیہدے اندر، ایسا جام کوئی نہیں ایسی مے کوئی نہیں
تیرے بناں کہنوں پوجے صدقے تیرا، تیرے باہجھ معبود تے ہے کوئی نہیں

دُرِ یتیم آیا

محمد مصطفیٰ نورِ خدا حسنِ قدیم آیا
ازل دی کان وِچوں چمکدا دُرِ یتیم آیا

گنہگاراں دا حامی، ماڑیاں چنگیاں دا رکھوالا
سہارا عاصیاں دا صاحبِ خلقِ عظیم آیا

جیہدے دربار تے دربانیاں جبریلؑ جیہے کردے
اوہ سرتاجِ رسولاں وارثِ باغِ نعیم آیا

مقدر جاگ پئے سُتے ہوئے مائی حلیمہؓ دے
جیہدے گھر وچہ کرم بن کے کریماں دا کریم آیا

جیہدی رحمت نے سوہنے وانگ ہوئے گھیریا جگ نوں
ناں آوے گا ناں ہُن تیکر کوئی ایسا رحیم آیا

منادی میری بخشش دی سی کر دتی ملائک نے
میرے لب تے محمدؐ دا جدوں سی لفظِ میم آیا

صدف نوں حشر دی تلخی دا ڈر ہووے تے کیوں ہووے
میرا سوہنا ہے جد لیکے لقب کوثر قسیم آیا

اَج کملی والا آیا اے

اَج مینہہ ورھدا اے خوشیاں دا
اَج کملی والا آیا اے
چن مکے وِچ اَج چڑھیا اے
جس گھر گھر چانن لایا اے
ہُن رات ہنیری مُک گئی اے
ہُن کفر دی کھیتی سُک گئی اے
بن سایا آیا اُمت دا
جیہدا کسے ناں ویکھیا سایا اے
لکھ ہوون درود پیارے تے
چن ٹُردا جیہدے اشارے تے
جس اَتھر چار حلیمہؓ دے
غربت دا شان ودھایا اے

میں صدقے عربی ماہی توں

میں صدقے عرش دے راہی توں

جیہنے اجڑی بچھڑی دنیا تے

پا پھیرا آن وسایا اے

ہن چمکے لیکھ حلیمہؓ دے

گئے ہاڑے سُنے یتیماں دے

بن حامی سب مظلوماں دا

مجبورؐ نے پھیرا پایا اے

ہر ملک سلام سُناندا اے

شیطان دا جی گھبراندا اے

ظالم دا سینہ دھڑک رہیا

جابر دا دِل تھترایا اے

میلاد نبیؐ دا کر یا کر

سوہنے دی سلامی بھر یا کر

ایہہ صدقہ میدانِ محشر لئی

سب توں اعلیٰ کرایا اے

عرش تے جانا حضورؐ دا

اُچا اے سب جہان توں گھرانا حضورؐ دا

شیدا اے تاہیوں سارا زمانا حضورؐ دا

اُمت دی بخشش ہو گئی اسریٰ دی رات نوں

کنّاں سی سوہنا عرش تے جانا حضورؐ دا

یومِ ولادت کیوں ناں منایئے بھلا اسیں

لکھاں لیایا برکتاں آنا حضورؐ دا

جنت توں ودھ کے دیوندا کیف و سرور اے

عاشق نوں روضہ سوہنا سہانا حضورؐ دا

سارے جہاں نوں نعمتاں ونڈدے سی ساریاں

روٹی سی خشک جَوّاں دی کھانا حضورؐ دا

دیندا رہوے گا حشر تک انسان نوں سبق

مُشفق شرح کمتراں نوں بلانا حضورؐ دا

رکھن گے یاد نعت خواں صدقے جہیں نعت دے

ڈِگدے ہوئے صدیق نوں اٹھانا حضورؐ دا

تصویر آقا دی ؐ اے

فیضان محمدؐ دا دو جگ تے جاری اے

ہر شاہ و گدا میرے آقا دا بھکاری اے

کھلا اے سدا رہندا محبوبؐ دا دروازہ

سائل میرے آقا دی ایہہ خلقت ساری اے

کی ذکر بھلا ایتھے غوثاں دا تے ولیاں دا

نبیاں تے رسولاںؑ تے اُسدی سرداری اے

اکھیاں وچ اوہدے جلوے، دل وچ ہے اوہدا نقشہ

قرآن جیوں سوہنے دی تصویر اُتاری اے

جس تھاں تے کھلو گئے سن جبریلؑ امیں جا کے

اُس تھاں توں گئی اگے سوہنے دی سواری اے

دشمن وی پئے آکھن، سرکارِ مدینہ دی

صورت وی پیاری اے، سیرت وی پیاری اے

ہر چیز محمدؐ دے در توں ہے صدقے ملدی

ہر نعمت خالق نے محبوبؐ توں واری اے

سرورِ عالمؐ دا ڈیرا ہو گیا

جد توں دل وِچ سرورِ عالمؐ دا ڈیرا ہو گیا
سارے دا سارا جہان اودوں توں میرا ہو گیا

لاٹ بن کے نور دی یادِ محمدؐ آ گئی
دور غم دی رات دا سارا ہنیرا ہو گیا

ہو گیا جیہڑا وی قائل مصطفٰےؐ دے نور دا
رات ویلے ای اوہدے گھر وِچ سویرا ہو گیا

یا رسول اللہؐ کرو نظرِ کرم مجبور تے
ہر روی دُکھاں دا ہُن تے تنگ گھیرا ہو گیا

اوہدے متھیاں توں جنتاں دی ہندیاں قربان نے
ہے تساڈا جس جگہ اک وار پھیرا ہو گیا

اوہنوں دنیا دا تے عقبٰی دا نہ ڈر کوئی رہیا
سوہنیا سچے دلوں جیہڑا وی تیرا ہو گیا

بن دے جاندے شعر موتی صدف دی ہر نعت دے
جد توں تیری یاد دا دل وِچ بسیرا ہو گیا

تیرا آباد سخیا گھرانہ رہوے

ایہو ہے التجاء، یا حبیبِ خُدا
نظراں اگے تیرا آستانہ رہوے

یاد تیری دا ڈیرا ہے دِل دے وِچ
نعت تیری دا لب تے ترانہ رہوے

تیرا ہو کے رہواں، تیرا ہو کے مراں
یاد تینوں کراں، ذِکر تیرا کراں

دِل دے وِچ تیری قائم محبت رہوے
بھانویں دشمن ایہہ سارا زمانہ رہوے

بے سہارا ہاں میں سخیوں خالی آں میں
تیرے دربار دا پر سوالی ہاں میں

بھیکھ اپنے کرم دی عطا کردیں
تیرا آباد سخیا گھرانہ رہوے

کملی والے پیا، میری بگڑی بنا
مینوں دَر تے بُلا، اپنا روضہ وکھا

تیرے روضے تے بارش رہوے نُور دی
کھُلا تیرے کرم دا خزانہ رہوے

نعت تیری سناؤندا رہواں رات دِن
گیت تیرے ای گوندا رہواں رات دِن

تیری رحمت دا میرے تے سایہ رہوے
میری بخشش دا بن دا بہانہ رہوے

پھیر ملدی اے درداں دی آقا دوا
پھیر سرکار جیون دا آوے مزا

آرزواں نے بس میریاں رات دِن
خیراں منگدا صدقے تیریاں رات دِن

تیرا دربار شاہانہ وسدا رہوے
میں نہیں کہندا میرا آشیانہ رہوے

چنّ نوں تھلّے اُتارے مُصطفٰے

سب توں سوہنے سب توں پیارے مُصطفٰے
ربِ عالم دے دُلارے مُصطفٰے

بن کے سبھناں اُمتاں دے ناخُدا
کشتیاں لاوندے کنارے مُصطفٰے

پارسا ہووے تے بھاویں پُرخطا
سب دے بن جاندے سہارے مُصطفٰے

مُسکرا کے زیرِ لب گلشن دیوچ
چہرے کلیاں دے نکھارے مُصطفٰے

غارِ وچ رو رو کے ویلے رات دے
لیکھ اُمّت دے سوارے مُصطفٰے

کر کے انگلی دا اشارا ناز تھیں
چنّ نوں تھلّے اُتارے مُصطفٰے

صدقے جیہڑے رستیوں لنگھ جاندے
وَنڈ دے جاندے نظارے مُصطفٰے

عطا دیدار کر دیناں

نظر میرے تے ہُن بہر خُدا سرکار کر دینا
میرا بیڑہ گناہواں دے بھنور چوں پار کر دینا

محبت اپنی دے نور دا چانن عطا کر کے
میرے قلب و جگر نوں مطلعٔ انوار کر دینا

تہاڈی مِلک کیتے سب خزانے اپنے خالق نے
عطا مینوں وی اپنا عشق اپنا پیار کر دینا

ہے ایہو آرزو دیکھاں مدینہ میں ترا شاہا
ایہہ میری آرزو پوری میرے غمخوار کر دینا

ہے تیری بادشاہی فرش توں عرشِ عُلا تیکر
میری قسمت دا تارا دی تجلّی بار کر دینا

میں ناں منگدا ہاں جنت ناں ہے دُنیا دی طلب مینوں
میرے آقا عطا مینوں تے بس دیدار کر دینا

صارفؔ وی اِک ہے سائل آپ دے دربار عالی دا
عطا خیرات نظراں دی نبیؐ مختار کر دینا

در تے بلا کے یا رسول اللہ

کرم دی اک نظر کریو جے آ کے یا رسول اللہ
دیہو دیدار یا در تے بلا کے یا رسول اللہ

میرے درداں غماں نوں صدقہ پنجتن مٹا دیو
نورانی مکھڑا مینوں وکھا کے یا رسول اللہ

تساڈے باہجھ کوئی آسرا مینوں ناں دِسدا اے
دیہو خوشیاں میرے سب غم مٹا کے یا رسول اللہ

میں ایہو آرزو تے آس لا کے چر توں ہاں بیٹھا
ناں آواں پھیر میں طیبہ چوں جا کے یا رسول اللہ

گنہگاراں دی بخشش حشر توں فوراً لے ہو جانی
تساں جد ویکھیا نظراں اٹھا کے یا رسول اللہ

سخی حسنین دے صدقے کدی تشریف لے آؤ
میں دل دی سیج بیٹھاں ہاں سجا کے یا رسول اللہ

صدف دی التجا بہرِ خدا سرکار سن لیناں
میں تیری نعت لے آیاں بنا کے یا رسول اللہ

پڑھ کے والشمس دی ویکھ تفسیر نوں

کملی والا نبیؐ کر کے نظر کرم
ہے بدل دیندا دُنیا دی تقدیر نوں

دل دیوچ عاشقاں نے لیا اے سجا
کیکے قرآن جیہی اوہدی تصویر نوں؟

اوہدے جلوے تھیں دُنیا بنائی گئی
اوہدی خاطر ایہہ رونق ہے لائی گئی

ویکھیا سی کلیم اللہؑ نے طُور تے
اوہدے جلوے دی تجلی جیہی تنویر نوں

مغفرت دا بہانہ تیرے کول اے
اوہدے غم دا خزانہ میرے کول اے

زندگی دا سہارا اے غم اوسدا
سانبھی رکھدا ہاں میں ایس جاگیر نوں

ہیں اوسے نوں شرماں نکارے دیاں
غم دے مارے دیاں بے سہارے دیاں

اوہدی رحمت جدوں جوش وچ آوندی
پھر نہیں ویہندی گناہ نوں تے تقصیر نوں

میرے رخ نوں جہنم دے ولوں ہٹا
سدھا دینا ایں جنت دے اندر پچا

میرے گل وچ فرشتے جدوں ویکھیا
کملی والے دی الفت دی زنجیر نوں

کملی والے دا خادم ہے ہر اک نبی
اوہدے بدلے زمانے دی محفل سجی

اوہدے چہرے توں چن نے لئی روشنی
پڑھ کے والشمس دی ویکھ تفسیر نوں

نعت سوہنے محمدؐ دی پڑھدا رہواں
اوہدے گستاخاں دے نال لڑدا رہواں

میں صدف اوہدی تعریف کردا رہواں
بھاگ لائے جیہنے میری تحریر نوں

ہنجو ٹھلے ناں جاون تے مَیں کی کراں

میں وی چاہندا ہاں ویکھاں درِ مصطفٰےؐ
اوہ ناں در تے بلاون تے میں کی کراں؟
وگدے رہندے نے جو سوہنے دی یادِ وچ
ہنجو ٹھلے ناں جاون تے میں کی کراں

دُکھ وِچھوڑے دے جان اُتے جھلدا رہواں
سوہنے دَر تے سینہے دی گھل دا رہواں
بُوہے اکھاں دے وی کھولی رکھدا ہاں میں
جے اوہ پھیرا ناں پاون تے میں کی کراں

روکی رکھدا ہاں ہاواں میں سینے دیاں؟
سانبھ ال کردا ہاں غم دے نگینے دیاں
یاداں آ آ کے پھر وی مدینے دیاں
درد سُتّے جگاون تے میں کی کراں

نقشہ طیبہ دا دِل وِچ سجایا اے مَیں
ہار ہنجواں دا نال بنایا اے میں
دِتّا درداں دا پیغام راہیاں نوں سی
جے ناں جا کے پچاون تے میں کی کراں

دِن وی غم دا تے درداں بھری رات اے
کول بس میرے ہنجواں دی سوغات اے
ڈِگّا رہنداں ہاں سجناں دے راہواں وِچ میں
جے ناں آ کے اُٹھاون تے میں کی کراں

میں تاں رو رو کے کردا ہاں ایہو دُعا
میرے غم دا کسے نوں ناں لگے پتہ
چیر کے میرے دل نوں تے سینے نوں جے
ہس کے تکھتاں تے آون تے میں کی کراں

آرزواں نے بس ایہو بے پر دیاں
بے سہارے تے بے بس تے بے زَر دیاں
دیکھیاں کرناں صدقے روضہ انور دیاں
واریاں جے ناں آون تے میں کی کراں ؎

مصطفٰےؐ دے پیارے رضؓ

دُنیا توں شان نرالی اے سرکار دے خدمت گاراں دی
صدیقؓ، عمرؓ، عثمانؓ، علیؓ۔ کوئی مثل نہیں ایہناں چاراں دی
کیا سوہنی شان بلالؓ اے، جیہڑا ملکِ عشق دا والی اے
سرکار دے ہر اک یارؓ اُتے ہُندی بارش سی انواراں دی
ہر اک تے کرم دا سایا اے، ہر اک دا شان سوایا اے
تنقیص ناں اوہدی کریا کر، محبوبؐ میرے دیاں یاراں دی
کی دساں شان میں غازی دا، کربل دے پاک نمازی دا
کر لئی نماز ادا بھاویں، چھاں سر تے سی تلواراں دی
ایہہ خونِ شبیرؑ دا صدقہ اے، پیراں دے پیر دا صدقہ اے
کھلری اے مہک زمانے وچ، کربل دیاں لالہ زاراں دی
اوتھے ڈیرا ہے سرکاراں دا، سرکار میری دے یاراں دا
جنت وی تاہنگاں تاں رکھدی، طیبہ دیاں پاک بہاراں دی
میں گیت نبیؐ دے گاواں گا" اوسے دی نعت سُناواں گا
گل صدقے بناؤنی ایں جیہنے، میرے جیہے اوگنہاراں دی

شانِ غوثِ اعظمؒ

جنابِ غوثِ اعظمؓ نُوں ولائت دا امام آکھاں
میں اُسدا اعلیٰ سب غوثاں تے قطباں توں مقام آکھاں
پڑھ پا کے میں گل اندر اوہدے در دی غلامی دا
زمانے بھر دے ولیاں نُوں اوہدے در دا غلام آکھاں
میں اوہدی شان نُوں شانِ رسالت دا کہواں پرتو
تے اوہدے خطبیاں نُوں کملی والے دا کلام آکھاں
درُودداں ڈھیں کر کے پیش گجرے اوہدے نانے نُوں
خمیدہ سر ادب دے نال اُس تائیں سلام آکھاں
سَقَانِی الحُبُّ کَاسَاتِ الوِصَالِی جیہدا کہناں ایں
کیوں ناں معرفت دے نال بھریا اُسدا جام آکھاں
ملی مدحت سرائی غوثِ اعظمؓ دی ہے جد مینوں
جنابِ غوث ولوں کیوں ناں میں ایہنوں انعام آکھاں
محبت غوثِ اعظم دی صدقے میرا سہارا اے
میں کیوں ناں اپنے اُتے اوسدا ایہہ لُطفِ عام آکھاں

چومصرعے
حمد و نعت

تیری حمد گماناں توں ہے اُچی

تیری شان ربا کیہڑا دس سکے، تیری شان بیاناں توں ہے اُچی
کتھے کتھے میں تیرا نشان دساں، تیری ذات نشاناں توں ہے اُچی
کراں تیرے لئی وقف عنوان کیہڑا، تیری صفت عنواناں توں ہے اُچی
تیری حمد کیہہ صدف نے مجبور لکھنی، تیری حمد گماناں توں ہے اُچی

عقل ڈُب جاندی، سوچ مُک جاندی

جدوں اپنے عملاں نوں ویکھدا ہاں، شرم نال میری گردن جھک جاندی
ہنجو پلکاں تے آن کے پھٹ جاندا، گل بُلھاں تے آن کے رک جاندی
گلماں میرے احساس دا چاک ہندا۔ عقل ڈُب جاندی سوچ مُک جاندی
صدف ہُوک اُٹھے دل جیوں بن شعلہ، کلی کلی تصور دی سُک جاندی

اللہ توں میرا بندہ میں تیرا!

اللہ توں میرا بندہ میں تیرا، تیرے باجھ معبود نہیں ہور کوئی
تیری ذات ربا لائق سجدیاں دے، تیرے بناں مسجود نہیں ہور کوئی
تیرا نور تے تیرا ظہور سارا، تیتھوں وکھ موجود نہیں ہور کوئی
صدف شاہد مشہود بطون توں ہیوں، تیرے باجھ مشہود نہیں ہور کوئی

عشقِ مصطفیٰ نہیں تے دین کا ہدا

عشقِ مصطفیٰ روح اسلام دی اے، عشقِ مصطفیٰ نہیں تے دین کا ہدا
دل دی بستی دے وچ آباد جیکر، مہندا دلربا نہیں تے دین کا ہدا
نبی پاک دی شانِ مبین سُنکے، کہندا مرحبا نہیں تے دین کا ہدا
پھل عشقِ محمدؐ دا صدف جیکر، دل وچ مہکدا نہیں تے دین کا ہدا

یا محمدؐ محمدؐ پکاردا رہو۔

بچ کے نفس شریر دی اگ کولوں، ٹھنڈا یار دے عشق نئیں کر سینہ
کڈھ کے بغض، عناد تے حسد تائیں نورِ عشق دے نال ہن بھر سینہ
جہیدے جلوے نے ساڑیا طورِ سینا۔ ہو جے اوس محبوبؐ دا گھر سینہ
یا محمدؐ محمدؐ پکاردا رہو صدف تیرا وی جاوے گا ٹھر سینہ

اپنے جرم تے اپنے قصور نوں لبھ؟

چھڈ کے حسد کرو بدی دی نار تائیں کسے شکل نورانی توں نور نوں لبھ
ستنی عارفی چھڈ شراب والی، کتوں سرمدی ابدی سرور نوں لبھ
عیب دوجے دے لبھن دا کی فائدہ، اپنے جرم تے اپنے قصور نوں لبھ
صدف بدل دیوے جیہڑا زندگی نوں، اکیسے یار دے نظر منظور نوں لبھ

اوہدی یاد وسیلہ نجات دا اے

کملی والےؐ دے کرم دے نال چلدا ، ایہہ نظام سارا کائنات دا اے
اوہدے پاک دستوراں نے بدل دتا ، رُخ سارے دا سارا حالات دا اے
اوہدی مدح دے وچ مصروف رہندا ، ذرہ ذرہ ارض و سمٰوٰت دا اے
صدقؔ عشق اوہدا حاصل زندگی دا ، اوہدی یاد وسیلہ نجات دا اے

نقشہ طیبہ دا رہندا نگاہ وچ اے

رکھاں اکھاں دے وچ تصویر اوہدی ، اوہدا ذکر میرے اک اک ساہ وچ اے
میری منزل سرکارؐ دا ہے روضہ ، میرا راہ مدینے دے راہ وچ اے
دل دے وچ مدینے دی رہوے بستی ، نقشہ طیبہ دا رہندا نگاہ وچ اے
جلوہ رب دی ذات دا صدقؔ پورا ، میرے مصطفٰےؐ دی جلوہ گاہ وچ اے

اک اک ساہ پیارا اے زندگی دا

طیبہ پاک دیاں منزلاں ویکھ رہیاں ، اونج اُتے نتارا اے زندگی دا
کملی والےؐ دی یاد وچ وقت گزرے ، اِک اِک ساہ پیارا اے زندگی دا
عشق سوہنے دا رہوے نصیب جیہڑا ، ہر اک درد گوارا اے زندگی دا
کملی والےؐ توں صدقؔ قربان جاواں ، کملی والاؐ سہارا اے زندگی دا

قدماں وچہ سلطانیاں رکھدے نے

کملی والڑے دے بنے گدا جیہڑے، قدماں وِچ سلطانیاں رکھدے نے
نور ونڈدے شبِ ظلمات اندر، برق خیز تابانیاں رکھدے نے
لفظ لفظ اے اوہناں دا دمِ عیسیٰ، یدِ بیضا نشانیاں رکھدے نے
ڈُبن لگیاں نوں صدقؔ تار دیندے، سینے وِچ طغیانیاں رکھدے نے

جیہڑی جگہ تے دُرِّ یتیمؐ پہنچے

صدقے نبیؐ دے پاک قرآن والے، ساڈے کول اسرارِ عظیم پہنچے
دساں حدکی اوہدی تجلیاں دی، جتھے اوہ تیک نہ موسیٰؑ کلیمؑ پہنچے
تاں یعقوبؑ پہنچے اوس جگہ اُتے، نالے اسحاقؑ یوسفؑ ابراہیمؑ پہنچے
صدقؔ مکہ تھیں نکل کے شبِ اسریٰ، جیہڑی جگہ تے دُرِّ یتیمؐ پہنچے

جا بجا اوہدا نقشِ پا تکناں

صدقے جاواں محبوبؐ دے حسن اُتوں، اوہدے نور چوں نورِ خدا تکناں
پھُل پھُل اندر، کلی کلی اندر، اوہدے ہاسے دی موہنی ادا تکناں
مہر و ماہ تے سارے ستاریاں وِچ، چمکاں ماردی اوہدی ضیا تکناں
اپنے قلب دے صدقؔ مکان اندر، جا بجا اوہدا نقشِ پا تکناں

کیتی جان قربان سبحان اللہ

جگہ جگہ تے پاک قرآن جیہدی، وسدا پیا اے شان سبحان اللہ
بڑے بڑے نفکراں منیاں ایں اوہ عظیم انسان سبحان اللہ
شمع حق تے جدوں پروانیاں نے کیتی جان قربان سبحان اللہ
اوہناں اُتے دی صدقؔ درود پڑھدے، حوراں اتے غلمان سبحان اللہ

چہرہ ماہِ تابان سبحان اللہ

موہنڈے کمبل مزمل واللیل زلفاں، چہرہ ماہِ تابان سبحان اللہ
بے مثال، خلیق، شفیق، عادل، میٹھی میٹھی زبان سبحان اللہ

ادب نال جو قدماں تھے آن بیٹھا، دتی اوہنوں امان سبحان اللہ
گلی گلی مدینے دی صدقؔ ہو گئی رشکِ باغِ جنان سبحان اللہ

ذرّے ذرّے وِچ نور سمایا تیرا

کملی والیا نبیاں تے مرسلاں چوں، ہمسر کِتے دی کوئی نہ آیا تیرا
جیہنوں توں بنایا اوہ رہیا بنیاں، اُس سکیا کدی ناں ڈھایا تیرا
تیرے واسطے ہوئی تخلیق دنیا، ذرّے ذرّے وِچ نورؔ سمایا تیرا
سایا صدقؔ وجود دا نہیں بھانویں، ساری اُمت تے رہوے گا سایا تیرا

منکر جیہڑے محمدؐ دے نُور دے نے

اوہناں سدا ہنیرے دیوِچ رہناں، منکر جیہڑے محمدؐ دے نُور دے نے
ربّ دی شان کی اوہناں بیان کرنی، جیہڑے قائل ناں میرے حضورؐ دے نے
تن کے ہین کھلوندے نماز اندر، مارے ہوئے تکبّر غرُور دے نے
صدقؔ فہراں شیطان نے لا لا کے، تھیلے بھرے ہوئے فتنے فتور دے نے

ذرّے ذرّے وِچ چمکدا نور اُسدا

حاضر ناظر نہیں من دے جیہڑے تائیں، ذرّے ذرّے وِچ چمکدا نور اُسدا
ناں ایہہ رد حق ناں زمیں اسمان ہندے، جے ناں عالم وِچ ہندا ظہور اُسدا
جیہڑا بغض حضورؐ دے نال رکھّے، ڈُب جاندا اے فہم و شعور اُسدا
صدقؔ جیہڑا احمدؐ دا نہیں بن دا۔ کدی بن دا نہیں ربّ غفور اُسدا

اوہدا غیب ناں منیئے تے دین کاہدا

غیب دان محبوبؐ ذیشان میرا، اوہدا غیب ناں منیئے تے دین کاہدا
اللہ پاک بے عیب بنایا جہنوں، جے بے عیب ناں منیئے تے دین کاہدا
اوہدے پاک فرمان احکام تائیں، جے لاریب ناں منیئے تے دین کاہدا
کملی والے رسولؐ نور صدقؔ جیکر، ربدا غیبؐ[له] ناں منیئے تے دین کاہدا

له نائب

عشقِ نبی اندر مر مُک جاتوں!

ایہو منزل تے ایہو مقصود تیرا، آکے درِ محبوبؐ تے رُک جاتوں
مُک جان گے دُکھ تے درد تیرے، عشقِ نبی اندر مر مُک جب جاتوں
جیکر بچناں جہنم دے سیک توں ای، کملی والےؐ دی کملی وچ لُک جاتوں
حاکم فیلے دے جھکو، کے تیرے اگے صدقؔ درِ محمدؐ تے جھک جاتوں

کملی والے دی کملی توں جاں صدقے

کملی والےؐ دی کملی توں جاں صدقے، جہدے وچ لُکناں اوگنہاریاں نے
میں قربان جاواں اُس نعلین اُتوں، بوسے دِتے سی جہنوں ستاریاں نے

شان عربی محبوبؐ دی سمجھ لینی، بھلا کی اے اساں وچاریاں نے
گرد دے مُرید رہندے جیہدی شان اگے صدقؔ قدسیاں تے ملکاں ساریاں نے

روضہ پاک محمدؐ دا ویہندیاں ای؟

میں قربان مدینے دے بخت اُتوں، ذرّے جیہدے خورشید مثال ہو گئے
روضہ پاک محمدؐ دا ویہندیاں ای، روشن سورج دے وانگ خیال ہو گئے
ناقص آئے جو درِ محبوبؐ اُتے، کامل، اکمل، مکمّل، کمال ہو گئے
حبشی میرے حضورؐ دے در اُتے، صدقؔ سیّدنا حضرت بلالؓ ہو گئے

اوہ ولی تے پیراں دے پیر بن گئے

جو جو بول کفّاراں لئی نبی بولے، جنگاں وِچ اوہو تِکھے تیر بن گئے
پس خوردہ سرکارؐ دا کھان والے، تاجدار تے روشن ضمیر بن گئے
اوہدے خادماں دے جیہڑے بنے خادم، اوہ ولی تے پیراں دے پیر بن گئے
صدقؔ عکس محبوبؐ دے بردیاں دے، آکے وِچ تصور تصویر بن گئے

اوہو نور آیا مصطفےٰ بن کے

جیہڑا چمکدا سی لوحِ ازل اُتّے، اوہو نور آیا مصطفےٰؐ بن کے
اوسے نور نے کیتا جہان روشن، ماہِ نور تے شمس الضحےٰ بن کے
صدقے اوسے محبوبؐ دے ذاتِ ازلی، ظاہر ہوئی اے ربّ العلےٰ بن کے
جھولی آمنہؓ دی آیا چن عرشوں، ابراہیمؑ دی صدقؔ دعا بن کے

سارے نبیاں دا پاک سرتاج آیا

ابتدا رسولاں دی کرن والا، آیا انبیاءؑ دی انتہا بن کے
پہنچی اوہدی آواز کونین اندر، صوتِ جرس تے بانگِ درا بن کے
سارے نبیاںؑ دا پاک سرتاج آیا، ماڑے چنگیاں دا آسرا بن کے
میرے شعر پہنچے روحِ عشق تیکر، قلبِ صادق دی صدقؔ دعا بن کے

رحمت پاک اوہدی بیگناہ منگدی

کملی والے دے پاک دربار اتوں، گردن خم کر کے کجکلاہ منگدے
گنہگاراں نے سوہنے توں منگناں سی، رحمت پاک اوہدی بیگناہ منگدے
رل کے نال غریباں امیر منگدے، رل کے نال گداواں دے شاہ منگدے
تخت و تاج نہیں منگدے صدف عاشق اوہدے کرم دی اک نگاہ منگدے

جلوہ یار دا صدف کلیم منگدے

توبہ وقت آدمؑ، نوحؑ وچ کشتی، عربی سوہنے دا لطف عمیم منگدے
پتے پھل فردوس دے چمن اندر، اوہدی زلف دی بوئے شمیم منگدے
ہوناں نارنے کدی گلزار نہیں سی، جے ناں کرم اوہدا ابراہیمؑ منگدے
ارنی ارنی پکار کے طور اتے، جلوہ یار دا صدف کلیمؑ منگدے

لیکے سوہنے محمدؐ داناں منگدے

منگدے
منگے جیہڑے وی درِ حضورؐ دے نے ناں اوہ کوثر ناں باغ جناں
"ادھبوا" کہہ کے نبی حشر اندر، کملی والے دے جھنڈے دی چھاں منگدے
جو کجھ منگدے نے عاشق رب کولوں، لیکے سوہنے محمدؐ داناں منگدے
صدف ولی کیہ نبی رسولؑ سارے، اوہدے قدماں وچ بہن لئی تھاں منگدے

تارے ہین جہیڑے گرد راہ منگدے

واہ سبحان اللہ شاہ اسوار عربی ؐ تارے ہین جہیڑی گرد راہ منگدے
وچ جہاناں دے اندر پناہ اوہدی تاجدار تے عالم پناہ منگدے
صدقہ حسن محمد ؐ دا دے راتیں کہکشاں تارے مہر و ماہ منگدے
کلّے پھر گداواں دے نال رل کے صدقہ ؔ وچ طیبہ بادشاہ منگدے

اج تک طور دیاں اکھیاں بھال دیاں

کملی والے محبوب ؐ تے ختم ہویاں سبھے حداں عروج و کمال دیاں
تیرے پاک قرآن وچ ہین صفتاں اوہدی سیرت تے حسن و جمال دیاں
طور اتے کلیم ؑ نے ویکھیاں سی کرناں چند ای اوہدے جلال دیاں
صدقہ اوہناں ای پاک نظاریاں نوں اج تک طور دیاں اکھیاں بھال دیاں

خبراں جان دا اے میرے حال دیاں

سوہنا رات معراج دی لنگھ گیا حداں ساریاں وہم و خیال دیاں
جتھے کوئی پیغمبر نہیں پہنچ سکیا لیاں لذتاں اوتھے وصال دیاں
ہر ویلے اوہ پاک محبوب ؐ میرا خبراں جان دا اے میرے حال دیاں
تاہیوں غیراں دے اگے ناں ہیندیاں نے لوڑاں صدقہ ؔ نوں کدی سوال دیاں

سارے نبیاں دا پاک اِمام آیا

نورو نور جہان ہو گیا سارا، چن عرب دا ماہِ تمام آیا
نفرت سرد ہو گئی پیاسیاں دی، وحدانیت دا چھلکدا جام آیا
ملیا حق مظلوماں نوں زندگی دا، ایسا نے کے اوہ نوری نظام آیا
صدفؔ اشرف الخلق دا تاج پا کے، سارے نبیاں دا پاک اِمام آیا

لب تے جدوں محمدؐ دا نام آیا

میرا سوہنا محبوبؐ جہان خاطر، لیکے حق دا خاص پیغام آیا
اکو نظر تھیں ویکھیا کول اوہدے، بھاویں آقا تے بھاویں غلام آیا
تارا خوشیاں تھیں بھری سویر والا، ختم کرن لئی غماں دی شام آیا
صدفؔ ساریاں مشکلاں حل ہویاں، لب تے جدوں محمدؐ دا نام آیا

رب دی ذات نے صلّی علیٰ پڑھیا

آیا نور بشریت دا پہن جامہ، کائنات نے صلّی علیٰ پڑھیا
اوس دن نے کلمے دا وِرد کیتا، اوس رات نے صلّی علیٰ پڑھیا
کفر و شرک دی موت دا وقت آیا، تے حیات نے صلّی علیٰ پڑھیا
آکے صدفؔ محبت دے جوش اندر، رب دی ذات نے صلّی علیٰ پڑھیا

بندہ ٹور خدا تک پہنچ گیا

قصہ اُمت دیاں جدوں شفاعتاں دا، لب نُورِ الہدیٰؐ تک پہنچ گیا
سارا معاملہ اللہ کریم دتوں، اوہدی اپنی رضا تک پہنچ گیا
جلوہ نُور دا نُور دے پردیاں چوں، اپنے ای نورِ ضیا تک پہنچ گیا
ایہاں ای فلسفہ صدف معراج دا اے، بندہ ٹور خدا تک پہنچ گیا

مل گئی ذات نوں ذات سبحان اللہ

ناں حجاب نقاب نہ رہے پردے، ملاقات دی رات سبحان اللہ
نور نور نوں حسن نوں حسن ملیا، مل گئی ذات نوں ذات سبحان اللہ
لال آمنہؓ دا دولہا اَج بنیاں، عرشیں گئی بارات سبحان اللہ
ویلے وصل دے صدف جیہے عاصیاں دی، ہو گئی نجات سبحان اللہ

سڑ دے جدوں پروانے حضورؐ دے نے

لوحِ ازل تے الف توں یے تیکر، لکھے ہوئے افسانے حضورؐ دے نے
زلفِ نسیم بسمل کر دے کولیاں تے، سُنّدے جھیڑے دیوانے حضورؐ دے نے
شرق و غرب تیکر کیتی مست دنیا، طیبہ و شیخ میخانے حضورؐ دے نے
صدف شمع دی لو دی کنب جلدی، سڑ دے جدوں پروانے حضورؐ دے نے

کملی والے دی زلف زنجیر بن کے؟

ڈُلیا دلاں نوں رُوحاں نوں قید کیتا، کملی والےؐ دی زُلف زنجیر بن کے
سارے غماں توں دلوں آزاد ہو گئے اوہدی زلف دے عاشق اسیر بن کے
اوہدی نظر جدھی جہان اُتّے، مَاذَاغؐ دی صدقے تصویر بن کے
کنڈے پھُل بن گئے قطرے بحر ہو گئے، ذرّے چمک پئے مہر منیر بن کے

جلوہ گر محمدؐ دا نور ہویا

جلوہ گر محمدؐ دا نور ہویا، ذرّے ذرّے وچ عجب تنویر بن کے
قبضہ اوہدا اے کوثر تسنیم اُتّے، اوہو آیا اے خیر کثیر بن کے
آیا وچ تشبیہہ دے نورِ ازلی، بے مثال بن کے بے نظیر بن کے
نعت مصطفےٰ ارشدی اے ذہن اندر اہیے خواباں دی صدقے تعبیر بن کے

اوہدی قوّت نوں جہناں تسلیم کیتا

کملی والےؐ دے جنہاں نے قدم چُمّے، کُندن، کیمیا، پارس، اکسیر بن گئے
اوہدی قوت نوں جہناں تسلیم کیتا، ہست و بُود دی آپ تقدیر بن گئے
اوہدے در تے غلامیاں کرن والے، بے مثال عدیم النظیر بن گئے
رکھے اوہناں دے پیراں تے تاج شاہواں جوگی اوسدے صدقے فقیر بن گئے

گلاں سُن داہاں جدوں مدینے دیاں

میرے ذوقِ سماعت نوں کیف آوے، گلاں سُن داہاں جدوں مدینے دیاں
جھولی اَڈ کے نبیؐ دی خیر منگدے، شاناں دساں کیہ اعلیٰ خزینے دیاں
عرضاں کراں کی اوہدے دربار اندر، جیہڑا جان دا اے رمزاں سینے دیاں
حیرت کدۂ عالم وِچ ہین سبھے، صدفؔ صورتاں اوسے آئینے دیاں

جاچاں آگیاں شعر بنان دیاں

کملیؐ والے دی صورت تے ہین بنیاں، سبھے سورتاں پاک قرآن دیاں
سبھناں خلقتاں لئی ہے اوہ رحمت، سبھے خلقتاں اوس نوں جان دیاں
قدماں اوہدیاں دے تھلے وگے کوثر، اوہدے پیراں وچ راہواں جنان دیاں
مدنی ماہیؐ دی صدفؔ جد مدح کیتی، ”جاچاں آگیاں شعر بنان دیاں“

نبیؐ عرشِ علیٰ تک پہنچ گیا

پاک واقعہ جدوں معراج والا میرے ذہنِ رسا تک پہنچ گیا
راکب میرے پُرزور تصوّراں دا عین دکشِ صبا تک پہنچ گیا
عقل سوچدی حیر کے فلک کیویں نبیؐ عرشِ علیٰ تک پہنچ گیا
صدفؔ عشق دسیا اوہدا قدم پہلا سِدرتا بابِ دنیٰ تک پہنچ گیا

چمک رہے انوار حضورؐ دے نے

آفتاب اندر ماہتاب اندر، چمک رہے انوار حضورؐ دے نے
غماں ماریاں تائیں پناہ دتی، بھاگاں والے دربار حضورؐ دے نے
ولی کی اوہ ولیاں دے ولی بن گئے، کیتے جنہاں دیدار حضورؐ دے نے
کتنا سوہنا عقیدہ اے صدقؔ ساڈا، شاناں والے سب یار حضورؐ دے نے

پھیلی ہوئی تنویر حضورؐ دی اے

دشمن مست ہندے اک اک بول سن کے کنی سوہنی تقریر حضورؐ دی اے
پورے پاک قرآن دیاں ورقیاں تے کھچی ہوئی تصویر حضورؐ دی اے
اوہ نہیں پھیر آزادیاں طلب کردا، پے گئی جنہوں زنجیر حضورؐ دی اے
صدقؔ فرش اتوں لے کے عرش توڑی پھیلی ہوئی تنویر حضورؐ دی اے

عربی ساقیؐ دا مست مستانہ بن جا

پاک صاف منور تے صیقل ہو کے دلا سجناں دا آستانہ بن جا
لاٹاں طور جیہیاں جس چوں سدا نکلن، اوس شمع دا توں پروانہ بن جا
مجنوں وانگ ناں دشت وچ کھا ٹھیڈے کملی والےؐ دا یار دیوانہ بن جا
صدقؔ دائمی جیکر سرور چاہویں، عربی ساقیؐ دا مست مستانہ بن جا

اوہدا پیار جے نہیں تے کجھ وی نہیں

راضی یار جیہدا اُس تے رب راضی، راضی یار جے نہیں تے کجھ وی نہیں
پیار سوہنے دا شرط ایمان دی اے، اوہدا پیار جے نہیں تے کجھ وی نہیں
سُن کے ذکر محبوب دا ہنجواں دی، وہندی تار جے نہیں تے کجھ وی نہیں
صدف نفس تیرا تینتوں اَج تیکر، من دا ہار جے نہیں تے کجھ وی نہیں

دل وِچہ قید بہار نوں کر لیا اے

بے نیاز ہو گئے جہان اندر، راضی جنہاں نے یار نوں کر لیا اے
اوہ ہوتے زندہ نیں قالوا بلیٰ والے، جنہاں یاد اقرار نوں کر لیا اے
لُو لینیاں ایس دُنیا توں دِلا جیہڑے، توں پسند سرکار نوں کر لیا اے
صدف سوہنے دے ذکر دی مہک لے کے، دِل وِچہ قید بہار نوں کر لیا اے

نام مصطفیٰ لیا اشعار بن گئے

یادِ مصطفیٰ آئی تے نور ملیا، نام مصطفیٰ لیا اشعار بن گئے
کملی والے توں جنہاں نوں جام ملیا، روزِ حشر تیکر مستوار بن گئے
میرے سوہنے دے بنے غلام جیہڑے، دوہاں عالماں دے تاجدار بن گئے
جنّے حرف لکھے یادِ نبی اندر، صدف سارے ای دُرِ شہوار بن گئے

کملی والے دی جھنوں نگاہ مل گئی

نعت لکھن لئی حُسنِ خیال مِلیا، جلوہ ویکھن لئی اوہدی نگاہ مل گئی
یارسول اللہ جنہاں آکھ دتا، بخشے گئے نجات دی راہ مل گئی
اوہدا کرم غلاماں تے جدوں ہویا، ہو گئے تاجور شاہی کلاہ مل گئی
صدفؔ عشر اندر اوہنوں فکر کی اے، کملی والے دی جھنوں پناہ مل گئی

ہویا کی جے اوہدی تصویر کوئی نہیں

اوہدی ذات اوّل، اوہدی ذات آخر، دوجہان وچ اوہدی نظیر کوئی نہیں
اوہدے عشق دا جیہڑا اسیر ہووے، پا سکدا اوہنوں زنجیر کوئی نہیں
ہر اک طرف جلوے اوہدے نظر آوندے، ہویا کی جے اوہدی تصویر کوئی نہیں
صدفؔ اوہدے جے جوڑے دی خاک مِل جائے سُرمہ اوس توں ودھ اکسیر کوئی نہیں

جیہڑے پاسے محبوب نے نظر کیتی

پیتی جنہاں نے میرے حضورؐ کولوں، مست حشر تک اوہ دیوانے ہو گئے
جیہڑے پاسے محبوب نے نظر کیتی اوہ سبو صراحیاں پیمانے ہو گئے
اوہدے خادماں، عاشقاں، صادقاں نے دین دنیا دے ظاہر خزانے ہو گئے
میرے یار دی بزم وچ بہن والے شمع حق دے صدفؔ پروانے ہو گئے

جگہ جگہ تے اوہدا نشان ملیا

میرے آقا محمد ﷺ رسول ورگا، دنیا وچ نہیں کسے نوں شان ملیا
اوہدے صدقے تینوں ملیا اسلام سانوں، اوہدے ای کرم دے نال قرآن ملیا
اوہدے ای درتوں حاصل ایمان ہویا۔ اوہدے ای فیض دے نال عرفان ملیا
جگہ جگہ تے جلوہ اے صدفؔ اوہدا، جگہ جگہ تے اوہدا نشان ملیا

سانوں نبیاں دا نبی سلطان ملیا

بڑا ملیا تے کسے نوں طور ملیا، کسے تائیں چوتھا آسمان ملیا
میرے آقا نوں رات معراج والی، ملاقات نوں سی لامکان ملیا
ہر اک رنگ اندر اوہدا رنگ ملیا، ہر بیان وچ اوہدا بیان ملیا
سبھناں اُمتاں ول صدفؔ نبی آئے، سانوں نبیاں دا نبی سلطان ملیا

جیہڑا سنگ محبوب دے رلیا ہویا

کملی والے دے نور تھیں حسد کر کے، اج تک پھردا ابلیس اے بلیا ہویا
قدم قدم اُتے اُسدی ہے منزل، جیہڑا سنگ محبوب دے رلیا ہویا
ہر اک عاشق دا دِل اے ہر ویلے اوہدی زُلف دے پیچاں وچ ولیا ہویا
صدفؔ میرے محبوب دا جسم سارا اے ہی نور دے سچے وچ ڈھلیا ہویا

جھیڈے عشق والی چادر چِٹی ہووے

اوس میٔے وِچ مستی وے اَون اہر ے بُوند عشق دی جھیڈے وِچ سِٹّی ہووے
داغ ذرا وی ہووے تے لبھ لیندا جھیڈے عشق دی والی چادر چِٹّی ہووے
اونہاں کی مِلناسب کُجھ گئے جان پَچھوں ۔ سوٹا پھڑ لکیر جس پِٹّی ہووے
عاشق چُم کے اکھاں تے صدف لاؤندے ، جیہڑی پاک مدینے دی مِٹّی ہووے

منگدے اللہ دے پاک محبوبؐ کولوں

دُنیا دار کی نبی تے ولی سارے منگ دے اللہ دے پاک محبوبؐ کولوں
بلکہ منگدا اوہدی جلویاں دی ، لامکان تے رب مطلوبؐ کولوں
شانِ نبیؐ دی پُچھ جے سمجھنی ایں رہِ کے غافل نوں کسے مجذوب کولوں
صدف دوزخ دی اگ پناہ منگے ، درِ نبیؐ دے ہر اک معتوب کولوں

شانِ یُوسف دی پُچھ یعقوبؑ کولوں

خط سوہنے نوں لکھنا تے پتہ پہلوں ، پُچھ قرآن خدائی مکتوب کولوں
نعتِ مصطفےٰؐ لکھنی تے جاچ پہلوں ، سِکھ لے قرآنی اسلوب کولوں
شانِ نبی دی جانے کی خشک واعظ ، شانِ یُوسفؑ دی پُچھ یعقوبؑ کولوں
صدف دنیا دی نعمت کوئی نہیں چنگی ، کملی والے دی چیز مرغوب کولوں

بن کے ساڈا رکھوالا مدینے والا

میری نظر دا نور اے چن عربیؐ، میرے دل دا اجالا مدینے والا
بعد رب کریم دے سب نالوں، اُچا، ارفع تے اعلیٰ مدینے والا
گنہگاراں دی چھپے سیاہی ساری، لیسندا کمبل جد کالا مدینے والا
لے جاوے گا جنت وچ صدف سانوں، بن کے ساڈا رکھوالا مدینے والا

کدوں پچھے گا حال مدینے والا

دن حشر دے جنت فردوس والا، پہلاں کھولے گا تالا مدینے والا
رہواں ایسے اڈیک وچ ہر دم، کدوں پچھے گا حالا مدینے والا
کدوں ویکھاں گا اکھاں دے نال جا کے، گنبد پاک نرالا مدینے والا
صدف اوہدے نوں دائمی ملے مستی، بخشے جہنوں پیالا مدینے والا

نظر کرم اوہدی جس تے ہو جاوے

زُلفاں یار سنوارے تے صبح ہندی، چھنڈ دیوے جے زُلفاں تے شام ہو جائے
نظر کرم اوہدی جس تے ہو جاوے، اوہدا دنیا وچ ارفع مقام ہو جائے
میرے سوہنے دا نام ای رہوے روشن، میں نہیں کدی چاہیا میرا نام ہو جائے
صدف جیہڑے وچ یار دا ذکر آوے، اوہ کلام کلام دوام ہو جائے

دُنیا قائم ہے جیہدے سہارے اُتے

کملی والےؐ دی شان ذیشان سب توں، چلدا جگ اے جیہدے اشارے اُتے
پل دی پئی مخلوق ہے جیہدے صدقے، دُنیا قائم ہے جیہدے سہارے اُتے
یا محمدؐ طوفان وچ جدوں کہیا، کشتی پہنچ گئی آپے کنارے اُتے
صدفؔ ہر اک کمال دی حد ہوگئی، حضرت آمنہؓ دے جگر پارے اُتے

کنّاں کرم حضورؐ دا ہوگیا اے

چاک چاک ظلمات دی رات ہوگئی، ہر تھاں چانناں نور دا ہوگیا اے
چمکاں ماریاں عرب دے ذریاں نے، پھیکا حسن اج طور دا ہوگیا اے
آیا خلقِ عظیم دے تاج والا، نیویاں سر غرور دا ہوگیا اے
نعت خواناں دے ٹورے وچ صدفؔ رلیا، کنّاں کرم حضورؐ دا ہوگیا اے

نور و نور جہان ہوگیا سارا

نور و نور جہان ہوگیا سارا، نورِ ازل تے فیض اَتم آیا
جھکیا عرش "عبداللہؓ" دے گھر وتے کعبۃ اللہ دی دھون نوں خم آیا
برسن واسطے عرب دیاں ٹِبیاں تے بدل رحمتاں دا چھما چھم آیا
[illegible] مختار آیا [illegible] دے دم وچ دم آیا

کملی والےؐ دا جیہڑا غلام ہو جائے

کملی والے دی نظر جد پے جاوے، مہنگی موتیاں توں جنس خام ہو جائے
منزل اُتے بس اوہی اے پہنچ سکدا، عشق سوہنے دا جیہڑا امام ہو جائے
بادشاہ بھی منگن خیرات اُستوں، کملی والے دا جیہڑا غلام ہو جائے
صدف شعر بناؤن دا تد پے جائے، جے منظور ایہہ میرا کلام ہو جائے

اُٹھے پھر میری اکھ سکدی نہیں

روندا رہواں محبوبؐ دے ہجر اندر، اُٹھے پھر میری اکھ سکدی نہیں
لنگھ گئے اوندی اے سینے دے بھانبڑاں چوں، پھر وی ہجر والی ندی مکدی نہیں
مُک جان نے جان آ گئی میری، اے پر تاہنگ سرکار دی مکدی نہیں
سُنیاں قبر وچ صدف محبوبؐ اوندا، تاہیوں موت نخرے نیڑے ڈھکدی نہیں

اوہو جان دا وچھڑے یار جیہدا

غم ہجر دی سار کی دوسرے نوں، اوہو جان دا اے وچھڑے یار جیہدا
قدر اوہو کنارے دی جان دا اے، بیڑا ڈُب جاوے شوہ وچکار جیہدا
خبرے کدوں اوہنے پھیرا پاونا ایں، سینے وچ وسایا ایں پیار جیہدا
اوہدے لئی ویران جہان ہُندا، گھر وچ ہووے ناں صدف سرکار جیہدا

اوہ منظور ہو گئے جیہڑے نال ہو گئے

چُم کے قدم حضور دے سنگریزے، ہیرے، پنّے، جواہر تے لال ہو گئے
نظر مصطفےٰ پئی تے سب ذرّے، انجم، کہکشاں، بدر، ہلال ہو گئے
جیہڑے دُور ہو گئے اوہ مقہور ہو گئے، اوہ منظور ہو گئے جیہڑے نال ہو گئے
لازوال دی جدوں تعریف کیتی صدقے شعر میرے لازوال ہو گئے

لنگر پاک محمدؐ دے چلدے نے

کملی والے دے پاک دربار آتے، وَل نکل دے وَل کتول دے نے
جو دی چوہندے او منگیتو لوڑ آ کے، لنگر پاک محمدؐ دے چل دے نے
ہنے منگو تے ہنے سرکار دیون، ایتھے وعدے ناں اج تے کل دے نے
طیبہ پاک توں صدقے حضور میرے، رزق سارے جہان نوں گھلدے نے

قیدی اوس دی زلف دے بنے جیہڑے

بے نیاز ہو جان کونین اندر، جیہڑے بوہا حضور دا مَل دے نے
قیدی اوس دی زلف دے بنے جیہڑے، ذرا جناں نہ تڑفدے ہل دے نے
بن دیاں سورتاں جان قرآن دیاں، حرف جنّے وی یار دی گل دے نے
موتی صدقے دے سارے ای مہر صدقہ، آوسے کرم دریا دی چھل دے نے

نور مرکز نور تک پہنچ گیا

جو وی لکھیا محمدؐ دی شان اندر، او ہو شعر شعور تک پہنچ گیا
جہیڑی اگ توں دوزخ پناہ منگے، منکر اوس تندور تک پہنچ گیا
بے نور نگاہواں نال ویکھ سکیاں، نور مرکز نور تک پہنچ گیا
پہنچ گیا جو صدفؔ حضور تیکر، سدھا رب غفور تک پہنچ گیا

چمکاں ویکھ کے نور خدا دیاں

رنگ شب ظلمات دا فق ہویا۔ چمکاں ویکھ کے نور خدا دیاں
ختم الانبیاءؐ آئے جہان اندر، لیکے رحمتاں رب العلیٰ دیاں
ادب نال ملائکہ اتے حوراں، پڑھیاں تسبیاں صلّ علیٰ دیاں
شاہد روز الست دا صدفؔ آیا۔ ونڈو ہستیاں قالوا بلیٰ دیاں

گھر آمنہ دے حوراں پڑھن نعتاں

بحر رحمتاں دا موجزن ہویا۔ گئیاں لہراں گرداب بلا دیاں
شہنشاہ دارین دے وچ قدماں، جھکیاں گردناں شاہ و گدا دیاں
گھر آمنہؓ دے حوراں پڑھن نعتاں، ہو کے جمع سوہنے مصطفیٰؐ دیاں
صدفؔ ختم ہویاں حداں نبی اُتے، ابتداء دیاں انتہا دیاں

رحمت رب دی جوش دے وچ آ گئی

رحمت رب دی جوش دے وچ آ گئی، فتنہ جدوں فتور تک پہنچ گیا
مکے پاک اندر جیہڑا چن چڑھیا، چانن اوسدا، دور تک پہنچ گیا
راز ازل نوں جیہی مستور جیہڑا، انج دے دن ظہور تک پہنچ گیا
صدقؔ مرتبہ عرب دے ٹبھیاں دا، سرفرازی طور تک پہنچ گیا

کملی والے نے جدوں کلام کیتا

کملی والے نے جدوں کلام کیتا، سارا ابدی دستور تک پہنچ گیا
وار خلقِ عظیم دی تیغ والا، ہر اک سرِ مغرور تک پہنچ گیا
جھونکا ہوا دا زلفاں دی مہک لے کے، سینۂ گلِ مستور تک پہنچ گیا
نغمہ صدقؔ توحید دا چمن اندر، شاخ و برگ طیور تک پہنچ گیا

جیہڑا درِ حضور تک پہنچ گیا

جیہنوں جام ملیا اوہدی نظر وچوں، اوہو ای کیف و سرور تک پہنچ گیا
اگ دوزخ دی ہو گئی حرام اوس تے، جیہڑا درِ حضور تک پہنچ گیا
سیہ فام غلام حبش کھا ماراں، رب دے نظر منظور تک پہنچ گیا
صدقے رنگ بلال دا خال بن کے، ہر اک عارضِ حور تک پہنچ گیا

شام صبح وچ اے صبح شام وچ اے

وَالضُّحیٰ مکھڑا تے وَاللّیل زلفاں، شام صبح وچ اے صبح شام وچ اے
ظاہر میم دا جلوہ قرآن سارا، ایہو ای راز مخفی الف لام وچ اے
پیتی جنہاں نے مست الست ہو گئے، ایسی مستی محبوب دے جام وچ اے
مشکل حل ہو وے صدقؔ نام لیاں، کنّی برکت محمدؐ دے نام وچ اے

ویکھن لئی بلالؓ دی اکھ دے دے

دے دے خیر سوالی نوں شہنشاہا، بھانویں ککھ دے دے بھانویں لکھ دے دے
کر دے دل ناکام دی آس پوری، اپنے کرم دا سوہنیا پکھ دے دے
تیرے کول خزانے نے کُل سجنا، مینوں جہان توں وکھ دے دے
صدقؔ ترسدا تیرے نظاریاں نوں، ویکھن لئی بلالؓ دی اکھ دے دے

چن عرب دا جدوں دیدار دیوے

راتاں کالیاں رہن ناں ہجر دیاں، چن عرب دا جدوں دلدار دیوے
ڈبن لگا جدا وہدا کوئی نام لیندا، چشم زدن اندر سوہنا تار دیوے
حکمرانی غلاماں نوں بخش دیوے، سُکے باغاں نوں حسن بہار دیوے
صدقؔ عاشقاں دے سڑدے سینیاں نوں نظر کرم دی کرکے ٹھار دیوے

لنگھ کے میرے تصوّر چوں ہُنے گئے نے؟

انہہ تے خاص محبوبؐ دا کرم لگدا، خبرے میرے ہاڑے اوتھے سُنے گئے نے
ذکر جنہاں دا سارا جہان کردا، لنگھ کے میرے تصوّر چوں ہُنے گئے نے
صد افسوس جو ڈُلے سی ہجر اندر، موتی اشکاں دے منقوں نہ چُنے گئے نے
اوہو صدف موتی دُر نایاب بن دے، جیہڑے پلکاں دی پونی وچ پُنے گئے نے

اوہدی شاہی اے کون ومکان اندر

کملی والے محمدؐ دا نام لے کے، بادشاہیاں نے اوہدے غلام کردے
اوہدی شاہی اے کون ومکان اندر، حجر و شجر سُن جنہوں سلام کردے
جنہاں یاری نبھائی اے جگ اندر، رَوضے وچ دی نال آرام کردے
قُدسی ملک وی اللہ دے نال رل کے، صدف ذکر اوہدا صبح و شام کردے

عصر علیؓ دی ہووے قضا جیکر

جدوں چاہوے تے چن دے ٹکڑے، مُڑ کے چن نوں جوڑ وکھا دیندا
عصر علیؓ دی ہووے قضا جیکر، پچھاں سورج دے تائیں پلٹا دیندا
مرضی ہووے تے جنگ تبوک اندر، پانی اُنگلاں وچوں چلا دیندا
صدف سوہنے دا خُلق عظیم ویکھو، چادر دشمناں تھلے وچھا دیندا

تیرے باہجھ حیات بیکار میری

آ جا سوہنیا کدی تے کرم کر کے، تیرے باہجھ بیکار حیات میری
تیرے نال اے سوہنیا سانجھ دل دی تیرے بناں پُچھے کُجھ اوقات میری
اک اک دن گزرے سو سو سال وانگوں، صدیاں وانگ لگے اک اک رات مینوں
ہو ویران گیا باغ آس والا، صدف آویں تے بن دی بات میری

عشوہ گری تے جلوہ طرازی اوہدی

میں تے بحرِ نیاز وچ ڈُب جاناں جدوں ویکھداہاں بے نیازی اوہدی
صوتِ حق بنکے عرب و عجم اندر، پہنچ گئی اے لئے حجازی اوہدی
کائنات تائیں جیہڑے ونڈدی اے عشوہ گری تے جلوہ طرازی اوہدی
صدف لحنِ داؤد دی نوں مست کردی، خوش بیانی تے خوش آوازی اوہدی

ہُندی جدوں اے ذرہ نوازی اوہدی

نعت رہے سناوندے عمر ساری۔ رومیؒ، جامیؒ، عطارؒ تے رازیؒ اوہدی
جیہڑا ڈِگ پیندا دربار اُتے، لازم ہو جاندی سرفرازی اوہدی
جیہڑا درِ محبوبؐ توں منہ موڑے، ہر جاندی اے عشق دی بازی اوہدی
صدف ذرے نوں سورج بنا دیندی ہُندی جدوں ایہہ ذرہ نوازی اوہدی

خوشیاں ہوئیاں نے کُل مخلوق تائیں

حوراں آن زمین نوں کہن لگیاں، تیرا دھرتیئے رووناکم آیا
جہدے نال سن زینتاں عرش دیاں، اج اوہ تیرے تے شاہِ اُمم آیا
ہویاں خوشیاں نے کل مخلوق تائیں، جتھے وچ ابلیسؔ دے غم آیا
عرب و عجم وچ صدقؔ بہار آگئی" سوہنا سیّدِ عرب و عجم آیا

ذرّہ ذرّہ زمین دا زر بنیا

اج اوہ جامہ بشریت دا پہن آیا، جیہدے لئی ایہہ بحر و بر بنیا
جنّت جنّت دی عرش دا عرش ویکھو، مائی آمنہؓ پاک دا گھر بنیا
پتے پتے اندر سمٹ گئے گلشن - ذرّہ ذرّہ زمین دا زر بنیا
آیا صدقؔ اوہ نور جس نور توں ای - ہر اک نور تے شمس و قمر بنیا

میرا قلم جبریل دا پر بنیا

اوہ سلطانؐ آیا جیہدے در آتے ہر گدا آ کے تاجور بنیا
اوہ چمنّ آیا جس توں مہک لے کے، رشکِ جنّت سی ہر اک شجر بنیا
اوہ چنّ آیا جس دے قدم چم کے سی بلال حبشیؓ سیم بر بنیا
صدقؔ ذکر محمدؐ دا کرن لگیاں، میرا قلم جبریلؑ دا پر بنیا

شمس و قمر وچ اوہدے لشکارے سارے

وشت وجھل اندر بحر و بر اندر کملی والے دے ہین نظارے سارے
برگ و گل اندر، حجر و شجر اندر، اوہدے اوسدے نظر چمکارے سارے
عرش فرش اندر اوہدی روشنی ایں، شمس و قمر وچ اوہدے لشکارے سارے
صدف اوسے لئی ہوئی تخلیق دنیا، اوسے لئی پسارے پسارے سارے

ہند یار دے یار پیارے سارے

غوث قطب ابدال تے ولی کامل، اوہدے ہین ایہہ روشن منارے سارے
کسے نال وی بغض ناں کری رکھیں، ہندے یار دے یار نے پیارے سارے
سوہنا جدوں ثریا لامکان وَتے، رستے نور نال گئے سنوارے سارے
صدف رات معراج دی وار دِتے، اوہدے جوڑے توں اللہ نے تارے سارے

میزبان مہمان سبحان اللہ

شب اسریٰ بلالیا عرش اُتے، رب نے یار ذی شان سبحان اللہ
گلاں کیتیاں راز و نیاز دیاں، میزبان مہمان، سبحان اللہ
بن کے عاصیاں دا رہنما سوہنا، لے کے آیا قرآن سبحان اللہ
صدف دس گے راہ ہدیٰ سوہنے، کیتا بڑا احسان سبحان اللہ

شان میرے حضورؐ دی کون جانے

انا الحق دی بولی نوں کون سمجھے، رمز خاص منصورؒ دی کون جانے
قُم باذنی تے کہیا سی کہن والے، گل اوہدے منشور دی کون جانے
رب ارنی تے آکھنا بہت سوکھا، بیقراری پر طور دی کون جانے
صدفؔ رب کریم دی ذات باجھوں، شان میرے حضورؐ دی کون جانے

نورِ حق شاہِ مرسلین دی اے

ہمہ صفت موصوف ہے ذات اوہدی، نورِ حق شاہِ مرسلینؐ دی اے
اوہ رحیم وی اے تے کریم وی اے، اوہ صدیق وی تے امین وی اے
پیشوا وی اے ناخدا وی اے، دلربا بھی اے، دلنشین وی اے
اوہدے ادنیٰ غلاماں دی صف اندر، کتھرا صدفؔ اک اوہدا مسکین وی اے

کون طیبہ دیاں گلیاں وچ رہیا پھردا

لولاک لما ہے شان کس دی، آیا کون سی ام الکتاب لے کے
کون طیبہ دیاں گلیاں وچ رہیا پھردا مکھ تے میم دا نوری نقاب لے کے
آیا شافع روزِ جزا سوہنا، نال رحمتاں سی بے حساب لے کے
صدفؔ نعت حضورؐ دی پڑھن لگوں، کرئیے وضو نوں مشک و گلاب لے کے

کملی والے دا صدقے غلام بن جا

چھڈ ہورس نوں پیار دیاں کر گلاں، اپنی جان دا آپ آرام بن جا
مستی عشق دی منگ محبوب کولوں، آپے ساغر، صراحی تے جام بن جا
دُنیا مٹے پر مٹے ناں نام تیرا، ایسا سوہنیا نقش دوام بن جا
شہنشاہی زمانے دی جے چاہویں، کملی والے دا صدقے غلام بن جا

شمع نور دی بلی قندیل وچ اے

نور ازل عبداللہ دے گھر آیا، کتاں اثر دعائے خلیل وچ اے
جیہڑا سمجھدا اپنے جیہا اوہنوں، ناساز در ناں اوہدی دلیل وچ اے
جامہ پہن بشریت دا نور آیا، عکس چن دا جس طراں جھیل وچ اے
ایسے گل تے صدقے ایمان میرا، شمع نور دی بلی قندیل وچ اے

رستہ بڑا ای تنگ اے زندگی دا

لوں لوں وچ محمد دا عشق ہووے، کتاں سوہنا ایہہ رنگ اے زندگی دا
اوہدے حسن و جمال دی شمع اُتے، سڑدا پیا پتنگ اے زندگی دا
غم ہجر میرے نال نال رہندا، بلیا خوب ایہہ سنگ اے زندگی دا
صدقے کیویں مدینے میں پہنچ جاواں، رستہ بڑا ای تنگ اے زندگی دا

جیہڑے درِ محبوبؐ تے ہو آئے

صدقے جاواں مدینے دے زائراں توں جیہڑے درِ محبوبؐ توں ہو آئے
جیہناں غاراں وِچ رہندے سی نبی سرورؐ، اوہناں غاراں وِچ چار دن رہ آئے
بہہ کے زمزم شریف دے کنڈھیاں تے، دفتر کُل گناہواں دے دھو آئے
جیتھے بہندا سی صدف حبیب ربدا، ہتھ بنھ کے اوتھے کھلو آئے

بدل اللہ دے کرم دا چھایا اے اج

کی میں اوہناں دی کراں تعریف دسّو، کرم جیہناں تے رب فرمایا اے اج
اپنے پاک محبوبؐ دے در اُتّے، سدّا گھل کے آپ بلایا اے اج
اج دے سمیں دی کیویں تصویر کھچّاں، میرے لُوں لُوں وِچ شوق سمایا اے اج
صدف رحمتاں تھیں لگی بھرن جھولی، بدل اللہ دے کرم دا چھایا اے اج

جیہنوں جیہنوں سرکارؐ نے سدیا اے

[illegible] نیں جان والے، تینوں نبی مختارؐ نے سدیا اے
[illegible] اینتھے تڑپدے لکھاں، تینوں جانِ بہار نے سدیا اے
اوہناں جیہا کتھے خوش نصیب کوئی، جیہنوں جیہنوں سرکارؐ نے سدیا اے
صدف [illegible] جیہنوں نبی مختارؐ نے سدیا اے

لئی جاندے نے جیہڑے حضور دے تے

اوہناں درداں نوں لکھ لکھ سلام ہوون، لئی جاندے نے جیہڑے حضور دے تے
"بائی ایئر" پروازتوں اینج لگدا، ذرّہ چلیا اُڈ کے طور دے تے
کیوں ناں خاک اوہ طیبہ تے پاک ہووے، جیہڑی جاندی اے طیبہ دے نور دے تے
نظر سوہنے دی ہونی ضرور اک دن، صدف جیہے مجبور، مہجور دے تے

گل مک دی اے اوہدی منظوری اُتے

دولت نال نہیں مکدی گل کوئی - گل مک دی اوہدی منظوری اُتے
عاشق جیویں وی ہندا اے پہنچ جاندے، اوہدے نظر نہیں قرب تے دوری اُتے
اپنے دردیں کسے نوں کی دساں، روواں اپنی پیا مجبوری اُتے
عملاں نال نہیں فیصلے کدی ہندے، گل مک دی اے صدف حضوری اُتے

جاون والیا طیبہ دیار دے تے

میرا دل مبارکاں پیا دیوے، جاون والیا طیبہ دیار دے تے
لوح دل اُتے لکھ کے تحفے جا، میرے دل دا میری سرکار دے تے
میرے دل دی کیفیت تے رکھ نظراں، ذرا ویکھ ناں میرے کردار دے تے
آکھیں سوہنے نوں کرم دیاں کرو نظراں، ہن تے صدف مجرم اوگنہار دے تے

اوسے مٹی نوں کہن اکسیر عارف

ایہو حد ہندی خوش نصیبیاں دی، منگت پہنچ جاوے نے تاجدار تیکر
اوسے مٹی نوں کہن اکسیر عارف، جیہڑی پہنچ جاندی پائے یار تیکر
جان نذر محبوبؐ دی کرن والے، پہنچن زندگی دے ہر اسرار تیکر
ہو کے نذر تے نظر منظور رہندے، جیہڑے پہنچدے صدق سرکار تیکر

طیبہ پاک دی گلی دے ذریاں نوں

کملی والے دے پاک دربار اُتے جا کے ہنجو برساونا ں بڑی گل اے
طیبہ پاک دی گلی دے ذریاں نوں چم کے اکھاں نال لاونا ں بڑی گل اے
سبز گنبد دے پاک انوار تائیں اکھاں وچ چھپاونا ں بڑی گل اے
شافع محشر دے سامنے صدق رو کے اپنی بھل بخشاونا ں بڑی گل اے

عرش کرسی تے کعبے نوں ہے اُچا

عرش کرسی تے کعبے توں ہے اُچا، ساری امت دے پاک شفیق دا گھر
اوتھے ای سیدہ زہرا دا پاک حجرہ، اوتھے ای ہے فاروق صدیق دا گھر
اوہناں اکھاں توں جاں قربان جنہاں، ویکھ لیا عظیم خلیق دا گھر
صدق منگاں ہیں ایہو دعا ہر دم، ویکھاں کرم دے بحر عمیق دا گھر

یاد جدوں وی آوندی مدینے دی اے

جھک جا دِلا توں در محبوبؐ اُتے، خواہ مخواہ ناں ٹکراں مار دا رہو
ہوسی معاف تقصیر، تصویر اوہدی، دل دے شیشے وچ یار اُتار دا رہو
اوہدی گلی دا ادنیٰ گدا بن کے، سایہ لبھدا اوہدی دیوار دا رہو
مشکل جدوں وی صدقؔ کوئی پیش آوے، اوہنوں لبھدا اوہنوں پکار دا رہو

سایا لبھدا اوہدی دیوار دا رہو

اکھاں کھُڑ جاون سینے ٹھنڈ پیندی، یاد جدوں وی آوندی مدینے دی اے
میرے شعراں دے اندر جو رُشنی ایں، ساری عربؐ دے نوری نگینے دی اے
میری آرزو دام گزرے طیبہ، منزل اوہو بس میرے سفینے دی اے
گلی گلی دے وچ ہے مہک جیہڑی، کملی والےؐ دے صدقؔ پسینے دی اے

بگڑے ہوئے ستارے وی بن جاندے

کشتی جدوں توکل تے ٹھیل دیتے، اچھلاں وچ کنارے وی بن جاندے
رہبر کدی محبت دیاں منزلاں دے، خواباں وچ اشارے وی بن جاندے
بھُلے بھٹکیاں راہیاں مسافراں دے، خضر جیہے سہارے وی بن جاندے
کملی والےؐ دا صدقؔ جد کرم ہووے، بگڑے ہوئے ستارے وی بن جاندے

پھڑ لئو باہنہ میری دستگیر بن کے

ویکھ طیبہ دے راہیاں نوں خیال میرے، جاگ غماں دی پئے تصویر بن کے
سینہ درداں دے کاغذ دا سَل ڈِتا ۔ میری الم انگیز تحریر بن کے
چلے تسیں جگ دے دستگیر دے تے، پھڑ لئو باہنہ میری دستگیر بن کے
موتی شعراں دے جیہڑے سن صدقے اندر، سارے ڈُل گئے اکھاں دا نیر بن کے

جاون والیا درِ محبوبؐ اُتے

جاون والیا درِ محبوبؐ اُتے، دل دیاں ساریاں ای ریجھاں لاہ آویں
گنبدِ خضریٰ دے جلویاں نال جا کے، قلب و جگر تے ٹھار، نگاہ آویں
روزِ حشر ہے جنہے شفیع ہونا، اپنا ویکھ اوہ پشت پناہ آویں
جتھوں لنگھدا سی صدقے حبیبؐ سوہنا، اکھاں نال اوہ چُم کے راہ آویں

جنہے سدیا اے اوسے حج ہونا

اصل وچ مدینے دیاں ہین تاہنگاں، پایا حج دا عاشقاں بہج ہونا
دیدے ترسدے نے جیہدی دید خاطر، بے دیدار اوہدا رنج رج ہونا
گنبد پاک حضورؐ دا ویہندیاں ای، اک اک دا اندر سو سو وج ہونا
کیویں رہن گے صدقے گناہ باقی، جنہے سدیا اے اوسے حج ہونا

شہید کربلا

کِتنّاں تیز تقدیر دا قلم ہویا

حق و باطل دے معرکے وِچ ویکھو، مُنصف کیویں شمشیر دا قلم ہویا
لِکھ دِتّی شہادت شبیرؑ خاطر، کِتنّاں تیز تقدیر دا قلم ہویا
حق والیاں دی آخر فتح ہوئی، باطل شمرؔ بے پیر دا قلم ہویا
منظر صدفؔ نے قیامت توں گھٹ نہیں سی، سر جدوں شبیرؑ دا قلم ہویا

متّھے اُتّے پسینہ نہیں جان دِتّا

دِین واسطے حسنؑ نے زہر پیتا، خاندانی قرینہ نہیں جان دِتّا
کیتی موت قبول پر صبر والا، اپنے ہتھوں خزینہ نہیں جان دِتّا
جان والی انگشتری پیش کیتی، پر ایہو جیہا نگینہ نہیں جان دِتّا
صدفؔ نے جان تے جھل لئی جو گزری، متّھے اُتّے پسینہ نہیں جان دِتّا

نقشِ قدم حسینؑ دے ٹُرے جیہڑے

نقشِ قدم حسینؑ دے ٹُرن جیہڑے، تپدے ہوئے صحرا وی لنگھ جاندے
مالکِ دین دے اپنے قاتلاں نوں، دیندے دیندے دُعا وی لنگھ جاندے
کُنبہ خوشی دے نال قربان کر کے، سِدھے تخبرِ رضا وی لنگھ جاندے
صدفؔ توڑ کے عزم دے نال ہتھاں، حلقہ دامِ بلا وی لنگھ جاندے

کِنّاں حوصلہ اُچّا سادات دا اے

کِنّاں ظلم سجّادؑ تے سی ہویا، پیراں وِچ زنجیر توں پتہ لگدا
اسمٰعیل لئی اُتری سی آیت کیہڑی، اوہدی پاک تفسیر توں پتہ لگدا
کِنّاں حوصلہ اُچّا سادات دا اے، عزمِ اصغرِ صغیر توں پتہ لگدا
صدقےؔ حق اُتے کیویں اڑی دا اے، ایہہ تے زینبؑ دے ویرؑ توں پتہ لگدا

آخر کار شبّیرؑ تک پہنچ گیا

سُرخ جام محفوظ جو ازل توں سی، آخر کار شبّیرؑ تک پہنچ گیا
کلمہ گو ہو گئے ویری بنے ظالم، وار اُمّت دا پیر تک پہنچ گیا
خیمے دور سن تیراں دی زد کولوں، اصغرؑ آپ ای تیر تک پہنچ گیا
صدقےؔ گیا اوہ تیر حضورؐ دے تے، جیہڑا اوہدی تصویر تک پہنچ گیا

ذرّہ ذرّہ اکسیر تک پہنچ گیا

سرِ ناطق قرآن قرآن پڑھدا، نیزے اُتے تفسیر تک پہنچ گیا
تارا حُرؑ دا پستی ول آون لگا، مُڑ کے بدرِ منیر تک پہنچ گیا
ڈُھلا خونِ شبّیرؑ جد وِچ کربل، ذرّہ ذرّہ اکسیر تک پہنچ گیا
صدقےؔ کربل چوں نکل کے غمِ سیّد، ہر اِک دلِ دلگیر تک پہنچ گیا

اہلِ عشق تلوار دی چھاں ہیٹھوں

طاقت کدی دی کوئی نہ روک سکی، لنگھن والے خلا دی لنگھ جاندے
مستی وِچ توحید دے ساز اُتّے ہو کے نغمہ سرا بھی لنگھ جاندے
اہلِ عشق تلوار دی چھاں ہیٹھوں لے کے خونی قبا دی لنگھ جاندے
لنگھن والے جد لنگھن تے آجاندے، صدفؔ خونی دریا دی لنگھ جاندے

زندہ کس طراں نانے دا دین کیتا

کھیو جہیا ضمیر اے کوفیاں دا، پورا پہلے سفیر توں پتہ لگدا
سردِہوئی ناں اگ عداوتاں دی، صاف صاف تحریر توں پتہ لگدا
زندہ کس طراں نانے دا دین کیتا، اوس پیراں دے پیر توں پتہ لگدا
بلدا کیویں مقام وصال دا اے، صدفؔ عزمِ شبیرؑ توں پتہ لگدا

بازو کیویں عباسؑ دے قلم ہوئے

کربل وِچ کی حشر بپا ہویا، خونی تیغ تے تیر توں پتہ لگدا
کیویں تڑفیا تریہہ دے نال اصغرؑ، ایہہ فرات دے نیر توں پتہ لگدا
کیویں تیراں تلواراں دی ہوئی بارش، اِک اِک پاک سریر توں پتہ لگدا
بازو کیویں عباسؑ دے گئے کٹے، صدفؔ خونی شمشیر توں پتہ لگدا

خط بھین دا ویر تک پہنچ گیا

صبر سیدؑ دا ظلم یزیدیاں دا، اپنی اپنی اخیر تک پہنچ گیا
پڑھنا اصغرؑ دی قبر تے پیا بھاویں، خط بھین دا ویر تک پہنچ گیا
جبر جابر دا عابدؑ بیمار اُتے، ہُندا ہُندا زنجیر تک پہنچ گیا
کمبل پوشؑ نے چمیاں صدقے جہنوں، اوہ گلا شمشیر تک پہنچ گیا

اج وی نہر فرات چوں سیک اوندا

قصہ کربل دا کِراں تحریر کیویں، سڑدی اے قلم دوات چوں سیک اوندا
سڑدے پئے تخیل دے پر میرے، مینوں دلی جذبات چوں سیک اوندا
ایسا پانی وِچ سیدؑ دا خون ملیا، اج وی نہر فرات چوں سیک اوندا
جیہڑے غم حسینؑ وِچ نہیں روندے، صدقؔ اونہاں دی بات چوں سیک اوندا

مینوں آبِ حیات چوں سیک اوندا

ذرا پرے رہنا میرے ہنجواں دی، آتش بار برسات چوں سیک اوندا
کیویں بھلاں پیاس حسینؑ دی نوں، مینوں آب حیات چوں سیک اوندا
جاؤ ویکھ لوؤ حامی یزید دے او، اج وی قبر بد ذات چوں سیک اوندا
صدقؔ کربلا دے گرم ٹبیاں دے، حالی تیک ذرات چوں سیک اوندا

سرزمینِ عراق چوں سیک آوندا

شرم نال مُہندا ٹھنڈا ٹھاڑ دوزخ، جدوں آہِ عشاق چوں سیک اُوندا
تیراں صدیاں دے بعد وی انج تیکر، سرزمینِ عراق چوں سیک اوندا
ایہہ تاں صغرا بیمار دی جان دی اے، کتاں شبِ فراق چوں سیک اوندا
کوفے والیاں دے صدقے انج تیکر، ہولناک مذاق چوں سیک اوندا

ڈر نئیں رکھدا کسے یزید دا میں

میری زندگی عزم شبیرؑ دا اے، ڈر نہیں رکھدا کسے یزید دا میں
جنت لینداں ولیاں دی مدح کر کے، دوزخ بغض دے نہیں خرید دا میں
روضے دار جیویں عید دا چن ویکھن، انج ہاں طالب سادات دی دید دا میں
صدقے رُخِ حسینؑ دی دید کر کے، ہو یا حافظ قرآن مجید دا میں

شانِ ولایت

نبیؐ پاک دی عزت مآب بیٹی

نبی پاک دی عزت مآب بیٹیؑ، فقر و فاقے وِچ صبر کمان والی
ساری رات کھلو قیام اندر، اپنے آپے دی اُمت بخشان والی
رہ کے پردے وِچ اُمت دیاں عورتاں نُوں، پردے داری دا سبق سکھان والی
کملی والے محمدؐ دی شہزادیؑ، صدقے سب نالوں اُچی شان والی

ثانی زہراؑ دی کوئی نہیں ہو سکدی

شاناں والیاں بیبیاں ہوروی نیں، ثانی زہراؑ دی کوئی نہیں ہو سکدی؟
ساری رات بتولؑ دے وانگ رو کے، عیب اُمت دے کوئی نہیں دھو سکدی
زہرؑا پاک نُوں جیہڑا مقام ملیا، کوئی عورت نہیں اوتھے کھلو سکدی
صدقے جیالیاں والیاں نال ہتھاں، کوئی نہیں وانگ زہراؑ چکی جھو سکدی

مہک رہی گلزار بتولؑ دی اے

حواؑ، مریمؑ، بلقیسؑ تے آسیہؑ توں، ارفع شان سرکار بتولؑ دی اے
ہر ویلے غمخواری تے دلداری، کیتی نبی مختارؐ بتولؑ دی اے
ساری عمر وِچ کدی نہ گل موڑی، حضرت حیدر کرارؑ، بتولؑ دی اے
صدقے، کربلا دے ریگزار اندر، مہک رہی گلزار بتولؑ دی اے

علیؑ اپنے مقام تے ہے کلاّ

علیؑ اپنے مقام تے ہے کلاّ، دیواں مثل کیویں کسے ہور دے نال
پڑھ کے ویکھو تاریخ نہیں رل سکدا، زور کسے دا علیؑ دے زور دے نال
منزلِ عشق وِ فتح کِسے وی نہیں مِلدی، تور حیدرؑ کرار دی تور دے نال
پُل صراط دا صدقؔ نوں ڈر کی اے، بجھا ہویاں میں حیدری ڈور دے نال

علیؑ بادشاہ فقر دی سلطنت دا

علیؑ شاہِ مرداں، علی شیرِ یزداں، علیؑ مرحب دے ٹکڑے اڑان والا
علیؑ نعرہ تکبیر دا مار کے تے، بابِ خیبر کے قبضے ہلان والا
علیؑ بادشاہ فقر دی سلطنت دا، علیؑ آن والا علیؑ شان والا
صدقؔ بھکھا نہیں کدی وی رہ سکدا، علیؑ علیؑ دا وِرد پکان والا

کُل عالماں دا تاجدار حیدرؑ

غوث قطب نے اوہدی کمان اندر، سارے ولیاں دا سپہ سالار حیدرؑ
ھَل اَتیٰ دا اللہ نے تاج دِتا۔ کُل عالم دا اے تاجدار حیدرؑ
مَن کُنت فرما کے نبی سرور، ساری اُمت دا کیتا سردار حیدرؑ
زہراؑ پاک دا پاک سرتاج حیدرؑ، شہسوار حیدرؑ، شہریار حیدرؑ
منبع نور دے کُل خزانیاں دا، سارے عالم نوں دیوے انوار حیدرؑ
[illegible] دسیا صدقؔ نبی مٹھے، ہے شہادت ایہہ [illegible] حیدرؑ

میرے غوثؓ دے پیر دی تلی کولوں

فیض لیا اے ولیاں دیاں گرداناں نے، میری غوثؓ دے پیر دی تلی کولوں
روحاں لیندیاں فیض جہان دیاں، روح غوثؓ دی زلف وچ ولی کولوں
لکھاں دلاں دے ہوئے چراغ روشن، ایسی شمع محبت دی بلی کولوں
رہبر دنیا دے پچھدے راہ آ کے، صدفؔ غوث اعظمؓ کامل ولی کولوں

شیئاً للہ "یا غوثؓ" جد کوئی آکھے

غوث اعظمؓ دا جدوں اے ذکر چھڑدا، سماں ہو سارا نور و نور جاندا
جہنوں غوثؓ دی نظر منظور کر لئے، رب دا ہو اوہ نظر منظور جاندا
شیئاً للہ "یا غوث" جد کوئی آکھے، بیلا اوس دا ہو بھرپور جاندا
صدفؔ ذکر سرکار دا جدوں کریئے، لُوں لُوں وچ بھریا سرور جاندا

دار ول ناں کدی منصورؒ جاندا

جیہڑا غوثؓ دے آ قریب جاوے، اللہ کولوں اوہ کدی نہیں دُور جاندا
جیکر غوثؓ دے وقت دے وچ ہُندا، دار ول ناں کدی منصورؒ جاندا
صدفؔ غوثؓ اگے ہے فریاد میری، کر دا سوہنیا وقت مجبور جاندا
بیڑے حق دے ڈبے تراں والے، ایدھر ویکھ تُن ڈُب دا پُور جاندا

جدوں شاہ بغدادؒ نوں یاد کیتا

غوثِ اعظمؒ دے بوہے تے جو آیا۔ اوہنوں غوث ابدال افراد کیتا
میرے غوثؒ تھیں دشمنی جیہنے رکھی، اوہدا رب نے خسارہ برباد کیتا
ملک حشر دے اوہنوں نہیں پھڑ سکدے، میرے غوثؒ نے جنہوں آزاد کیتا
صدقے حل ہوئی اوسے وقت مشکل، جدوں شاہ بغداد نوں یاد کیتا

میرے غوث دا ہتھ تقدیر تک اے

پیر کوئی وی ہووے پرواز اوہدی۔ آخر ہوندی پیراں دے پیر تک اے
نام غوثؒ تھیں دل تے رہیا وکھرا، ہو جاوندا زندہ ضمیر تک اے
منکر بڑے نیراں توں پے سڑدے، میرے غوثؒ دا ہتھ تقدیر تک اے
ہر فریادی دی صدقے فریاد ہیوں، جاندی پہنچ میرے دستگیر تک اے

غوثؒ ٹٹے مقدّر نوں جوڑ سکدا

آورد سال میں غوثؒ کی کر سکدا، غوثؒ لکھی تقدیر نوں موڑ سکدا
غوثِ اعظمؒ دے نام دا اک نعرہ، ہر فولادی زنجیر نوں توڑ سکدا
غوثؒ ڈُبتے ہوئے بیڑے نوں تار سکدا، غوثؒ ٹٹے مقدّر نوں جوڑ سکدا
کشتی صدقے جیہڑی غوثؒ تار دیوے، اوہنوں کوئی طوفان نہیں روڑھ سکدا

جیہڑا غوثؓ سرکار تک پہنچ گیا

لکھن لگیاں غوثؓ دی شان عظمت، حرف حرف اشعار تک پہنچ گیا
مل کے احمدؐ نوں رب نوں جا ملیا، جیہڑا غوثؓ سرکار تک پہنچ گیا
پی کے قادری مے دا گھٹ اکو، میرا نشہ خمار تک پہنچ گیا
صدفؔ شعراں نوں نواں سرور ملیا، لفظ لفظ انوار تک پہنچ گیا

غوث اعظمؓ دا اسم عظیم لے کے

مشکل وچ میں کیوں پریشان ہوواں، مشکل تائیں ونگار نا جان داہاں
غوث اعظم دا اسم عظیم لے کے، بگڑے بخت سنوار نا جان داہاں
عبدالقادرؓ دی قادری ضرب لا کے، ڈُبے بیڑے ابھار نا جان داہاں
صدفؔ غوثؓ دے عشق دے موتیاں نوں، دلاں وچ کھلار نا جان داہاں

شہنشاہ بغدادؓ دی گلی کولوں

غوث اعظمؓ بغداد دے بادشاہ نوں، سدا فیض ملدا مولا علیؑ کولوں
تاہیوں قطب تے ولی ابدال سارے، فیض منگدے نے غوث جلیؓ کولوں
میں نہیں من دا جنت نا ودھ رتبہ، شہنشاہ بغدادؓ دی گلی کولوں
صدفؔ مہک بلکہ جنت منگدی اے، پنجتنؑ پاک دے چمن دی کلی کولوں

ہتھ غوثؓ دا لبِ تقدیر تک اے

لوح و قلم تے غوث دا ہے قبضہ، ہتھ غوث دا لبِ تقدیر تک اے
میرے عشق نے دسیا آرزو نوں، تیرا سلسلہ پیراں دے پیر تک اے
والدینؓ دوواں شجرۂ نسب والا، جاندا غوثؓ دا شبیرؓ شبیرؓ تک اے
صدف ایسے لئی دستِ سوال رہندا، ولیاں ساریاں دا دستگیر تک اے

نعرہ یا غوثؓ اعظم لوندیاں ای

اوہدی مدح کی کراں میں گل جیہڑی، میں لبھدا خدائے قدیر تک اے
نعرہ یا غوثِ اعظمؓ لوندیاں ای، ٹکڑے ٹکڑے ہو جاندی شمشیر تک اے
وارن لئی عقیدت دے لال ہیرے، میری پہنچ تے فقط تحریر تک اے
میرے غوثؓ دا صدف احسان ویکھو، توڑ غماں دی چھیڑی زنجیر تک اے

جدوں اوہدے دربار تک پہنچ گیا

غوثِ پاک دا کرم خوشبو بن کے، ہر اک گل گلزار تک پہنچ گیا
حضورؐ تائیں قطبیت عطا ہوئی، جدوں اوہدے دربار تک پہنچ گیا
قدم غوثؓ دی عظمت دا اٹھدیاں ای، اولیاء دے کہسار تک پہنچ گیا
روح غوثؓ دا صدف سی شبِ اسریٰ، عرش و کرسی توں پار تک پہنچ گیا

غوث پاک دے نام نتھیں محفلاں نوں

مٹھیا غوثؓ دے نام تے جو بیڑا، بنے رب رحمان نے لا دتا
بوٹا سرو دا اگ پیا اب جتھے، میرے شاہ جیلانؒ نے لا دتا
غوثؓ پاک دے نام نتھیں محفلاں نوں، رنگ میرے عنوان نے لا دتا
مدح غوثؓ دی صدقے توں رہیں کردا، حکم پیر ذیشان نے لا دتا

طالب غوثؓ دا کدی نہیں تنگ ہندا

میرے غوث دا چلدا اے پیا لنگر، منگتا کے طالب جو وی منگ ہندا
منکر اوہنوں ناں کوئی سوال پچھن، جیہدے پلے تے قادری رنگ ہندا
پل صراط اتوں سدھے پار جاون، پلیا غوث دا جنہاں نوں سنگ ہندا
لا تخف "خود غوث نے صدف کہیا، طالب غوث دا کدی نہیں تنگ ہندا

جیہڑا داتاؒ دی آوے پناہ اندر

گنج بخشؒ داتا، داتا جگ دا اے، منگن والیاں دی جھولی بھر دیندا
کامل کر دیندا سوہنا ناقصاں نوں، نالے کاملاں نوں اکمل کر دیندا
جیہڑا داتا دی آوے پناہ اندر، ختم کرا و بدے سارے دُور دیندا
اوتھے صدفؔ سے مہندے گلستان پیدا، گنج بخشؒ جتھے قدم دھر دیندا

بن کے آیا سوالی ہاں یا داتاؒ

بن کے آیا سوالی ہاں یا داتاؒ، میری جھولی وی اج بھرپور کر دے
اک میں کی جتنے وی ہین آئے، دکھ ساریاں دے شاہا دور کر دے
آئے ہوئے آں ظلمت دے وچ گھیرے، سینے صاف کر دے دل پُرنور کر دے
خالی کاسے پیاسے آں صدفؔ سارے، دے دے جام تے مست مخمور کر دے

بابا نورؒ شاہ ولیؒ سرکار میرے

بابا نور شاہ ولیؒ سرکار میرے، تیرے نور دے ہین نظارے دِسدے
جدھر ویکھدا ہاں فیض آباد اندر، تیرا ای حسن تے تیرے لشکارے دِسدے
نور شاہ ایں توں، نور ونڈدا ایں توں، تیرے روضے تے نوری چمکارے دِسدے
سنے صدفؔ دے سبھناں نوں نور دیئے، ہین جتنے وی قسمت دے مارے دِسدے

شاہنشاہ بن کے ہندالولیؒ بن کے

آئے نبیؐ دے شہر اجمیر اندر، شاہنشاہ بن کے ہندالولیؒ بن کے
گئے اوہدے دربار تے اون والے، قطب الدینؒ وانگوں قطب جلی بن کے
اُتر ہٹی زمین تے کئی واری، جنت، پاک اجمیر دی گلی بن کے
صدف خواجہؒ دے نام تھیں مہک اُٹھیا، لفظ لفظ میرا کلی کلی بن کے

اوہدا خادم بھی بیڑیاں تار دیندا

معین الدینؒ امین، حسینؓ سید، جدوں لنگھیا آ گیا انوار دیندا
اوہدی کشتی گرداب چوں نکل جاندی، جیہڑا نعرہ معینؒ دا مار دیندا
بیڑے تارنے مشکل نہیں اوہدے اگے، اوہدا خادم وی بیڑیاں تار دیندا
پاک پتن فرح صدف فقیرؒ اوہدا، باب جنت چوں اتھے گزار دیندا

میں غریب نوازؒ توں منگ لیناں

چشتی مئے دی جدوں وی لوڑ پیندی، اوہدی چشم اعجاز توں منگ لیناں
دل دی جدوں بے سُری اے تار ہوندی، سوز خسرو دے ساز توں منگ لیناں
تھک جاوے تخیل تے پرواز وچ، کلیر والے شہباز توں منگ لیناں
صدف ٹھکراں کیوں پیندی اے لوڑ جدوں، میں غریب نوازؒ توں منگ لیناں

نوّے لکھ ہندو مسلمان کیتے

اج ختمِ نبوّت دے چند دشمن، قادیانیاں دے کولوں ناں جان کیتے
اوس کلمے نے ہند تے نظر کرکے، نوّے لکھ ہندو مسلمان کیتے
انسانیت نوں اینی زندگی اوہناں دتی، کامل اوس نے جیہڑے انسان کیتے
جھکیاں بادشاہیاں صدف وچ قدماں، جدوں آپ نے شاہی فرمان کیتے

بنیا جیہڑا مہمان اجمیر دا اے

ہندوستان کی شاہ ولائیتاں دا، شہنشاہ، سلطان اجمیر دا اے
اوہدی دوہواں جہاناں تے سکّہ منّی، بنیا جیہڑا مہمان اجمیر دا اے
شعراں وچ مہتاب دی چمک آگئی، کِنّاں سوہنا عنوان اجمیر دا اے
جگہ جگہ میخانے اوہ چشتیاں دے، صدف سارا فیضان اجمیر دا اے

آئی دُنیا مُعینؓ کر دی

جدوں چوہن طناباں اوہ کھچ لیندے، ادب آپ دا ساری زمین کر دی
اوہدے فیض دا جدوں دربار کُھلّا، آگئی دنیا مُعینؓ معینؓ کر دی
اوہدی نظر جد پوے تے کوہجیاں نوں، ودھ کے چند دے نالوں تحسین کر دی
بلکہ اوہدے غلاماں دی نظر نوری، پھڑ کے زاغاں نوں صدف شاہین کر دی

قطب الدینؒ دا بھی جیہڑا پیر ہووے

اوہدی شان بیان کی کرے کوئی، قطب الدینؒ دا وی جیہڑا پیر ہووے
اوہنوں زری زربفت دا تاج ملدا، اوہدے لوہے دا جیہڑا فقیر ہووے
علّ جنت تے دوزخ دکھاندے کیوں ناں، اُہیہری خواجہؒ دے جتھے لکیر ہووے
منگ کے صدقے معینؒ توں شعر لیناں، کیوں ناں نظم میری پُر تاثیر ہووے

گنج شکرؒ دے فیض دے گنج وچوں

گھٹیا ذرا نہیں لکھاں ای گنج لگ گئے، گنج شکرؒ دے فیض دے گنج وچوں
نعرہ باوا فریدؒ دا لوندیاں ای، کشتی باہر ہوئی بحر رنج وچوں
قطباں ولیاں دیوے شیخ فریدؒ میرے، صدقے اسطراں فریدؒ فرید دسدے
وکھرا تاریاں وچ مہتاب جیویں، وکھرا جیویں ہُندا لاڑا جنج وچوں

چُگن ہرنیاں جتھے فریدؒ دیاں

پاک پتن دے شاہؒ دا ذکر کیتا، تازہ کلیاں ہوگئیاں امید دیاں
لنگدے شیر اوتھوں نیویں نظر کر کے، چُگن ہرنیاں جتھے فریدؒ دیاں
آکے دلیوں تتنیں پھل چیندے، تاہنگاں جنہاں نوں یار دی دید دیاں
صدقے بول فریدؒ دے عاشقاں نوں، لگن آیتاں قرآن مجید دیاں

والی کلیئر شریف دا وِچ کلیئر

والی کلیئر شریف دا وِچ کلیئر، اپنے فیض دے گنج لُٹا رہیا اے
فریدالدینؒ سرکار دے جلویاں چوں، جلوہ آپ دا ای نظر آ رہیا اے
کھانا اپنا دے کے دُوجیاں نُوں، بُھکھّا رہ کے صبر کما رہیا اے
باواؒ جی دا لانگری پاک صابرؒ، صدقے اج وی لنگر وَرتا رہیا اے

باواؒ جی دے حسین دلدار صابرؒ

چشتی صابری سلسلہ عالیہ دا، بلاشبہ اے سخی سردار صابرؒ
کلیئر وِچ بظاہر اپڑ دا نئیں، میرے دِل وِچ میری سرکار صابرؒ
پاکپتن دیاں گلیاں دی کہندیاں نیں، باواؒ جی دے حسین دلدار صابرؒ
چشت نگر دے صدقے عظیم وِچوں، پیدا ہوئے نے دُر شہوار صابرؒ

صابرؒ پیا دے صبر توں جان صدقے

صابرؒ پیا دے صبر توں جان صدقے، حق صبر اُتے ڈیرا لَون والے
لنگر ہتھیں ورتا کے ورھے باراں، لُقمہ اک نہ مُنہ وِچ لَون والے
خواجہ قطبؒ توں مہر لواؤن خاطر، اپنی اُنگل دی شمع جلاؤن والے
ڈیرہ کلیئر شریف دے وِچ لا کے، صدقے جنگل نُوں جنت بناؤن والے

ذکر اوہدے دیوانے دے پئے ہندے

صدقے تیرے کلیر شریف دی جوہ اتوں، تاجدار زمانے دے پئے ہندے
مشرق، مغرب، شمال، جنوب اندر، فیض چشتی گھرانے دے پئے ہندے
باوا جی داکرم اے اج تھاں تھاں، ذکر اوہدے دیوانے دے پئے ہندے
صدق رقم عنوان دیوان اُتے، اوہدے پاک افسانے دے پئے ہندے

نولکھ ہزاری دے ساز دیاں

نولکھ ہزاری دے ساز دیاں، ہتھ جیہنے دی رکھیا تاراں اُتے
نغمے اوہدی شفاعت دے گونج اُٹھے، قسم رب دی عرش مناراں اُتے
فیض میری سرکار دا چھا جاندا، ابرِ کرم بن کے گنہگاراں اُتے
مہکے وِچ زمانے دے پھُل بن کے صدق ہتھ پھیرے جیہناں خاراں اُتے

نولکھ ہزاری دا کی پچھداں

مُن کے نظر دی پُونی وِچ دلی کامل، پانی دُودھ دوہیں وکھ وکھ کردا
اوہدی ہستی دی کایا اے پلٹ دیندا، جیہڑے طالب تے کرم دِی اکھ کردا
اوہنوں منکر نکیراں نے کی کہنا، جیہدا پیر کامل رسنہدا پکھ کردا
نولکھ ہزاری دا کی پچھیں، صدق جیہے جیہے لکھاں، لکھوں لکھ کردا

باھوؒ باھوؒ پکارناں جان داھاں

دامن میری امید دا بھرے کیوں ناں، جدکہ منگتاں ہیں باہوؒ سلطان دا ہاں
میری کشتی کیوں رہوے گرداب اندر، باہوؒ باہوؒ پکارناں جان دا ہاں
اسم باہوؒ نمھیں رکھدا قلب روشن، ایسے موزخ اندر موجاں مان دا ہاں
جیہدے نام وِچ باہوؒ دا عکس پیندا، خادم اوس ہیں سیف زبان دا ہاں
نظرِ کرم باہوؒ تیری چاہی دی اے، ورقہ حسرتاں دی داستان دا ہاں
کہندے صدفؔ نوں باہوؒ دا سگ لوکی، دنیا وِچ ہی وارث جنان دا ہاں

چل دا دِلاں تے وار سلطانؒ دا اے

جلوے باہوؒ دے محفل تے برس رہے نے، لگا ہویا دربار سلطان دا اے
بن کے کہکشاں دلاں دے فلک اُتے، چمک رہیا کردار سلطان دا اے
جدوں ہُندی اے نظر دی تیغ بازی، چلدا دلاں تے وار سلطان دا اے
شورکوٹ بھانویں کالو دیچ ہووے، صدفؔ فیض اِک سار سلطان دا اے

رہوے سوہنیا قائم سلطانی تیری

میرے آقا سرکار سلطان باہوؒ، رہندی اکھاں دے وِچ تابانی تیری
شرق غرب تسخیر دُنیا من دی اے، اَج وی دِلاں اُتے حکمرانی تیری
تیرا فیض ای بڑا اے تاجدارا، ایویں ہوئی نہیں خلقت دیوانی تیری
کردے صدفؔ دا اَج بھرپور دامن، رہوے سوہنیاں قائم سلطانی تیری

جھنڈے تیرے فیضان دے جُھل رہے نے

مُلکِ حُسن دی ملی اے شاہی تینوں، جھنڈے تیرے فیضان دے جُھل رہے نے
تیرے روضے دے جِتنے وی ہین بُوہے، سارے باغِ جناں وِچ کُھل رہے نے
تیرے پیار دی ویکھ دُکان کُھلّی، عاشق کنڈیاں دے اُتّے تُل رہے نے
تیرے بُوہے توں صدقے دے موتیاں دے مِل پُورے اَنج سوہنیا مُلّ رہے نے

خواجہ دائم الحضوری دے دَر اُتّے

خواجہ دائم الحضوری دے در اُتّے، اون والے نوں دائم حضوری مِل گئی
اللہ پاک منظور کر لیا اوہنوں، درِ سیّد توں جہنوں منظوری مِل گئی
پُورا پُورا جس سیّد دا ادب کیتا، نعمت اوس تائیں پُوری پُوری مِل گئی
داسؔ صدقے سادات دا جینے پھڑیا، سند جنت دی اوہنوں ضروری مِل گئی

ہو گئے اوسدے معاف قصور سارے

ہو گئے اوس دے معاف قصور سارے، حاضر جیہڑا قصور وِچ آن ہویا
آیا جیہڑا حضور حضوریاں دے، غوطہ زن اوہ نُور وِچ آن ہویا
نام سیّد شبیر دا لین لگیاں، شامل کیف سرور وِچ آن ہویا
بھر دی حب ندی اے شعراں وِچ صدقے مستی، داخل کون شعور وِچ آن ہویا

علی پور وچ چمکیا چن نوری

علی پور وچ چمکیا چن نوری، چانن پہنچیا سارے جہان اُتے
دھرتی کی لاثانیؒ دے فیض والے، جھنڈے جھُلدے نے آسمان اُتے
پہلی وار میں وی حاضر آن ہویاں، تیرے سیّد امان تران اُتے
اکّو آرزو اے گردن ہُن میری جھکی رہوے تیرے آستان اُتے
شاہا غوث الثقلینؓ دا واسطہ ای، فیض ونڈدے غوث الثقلینؓ دا اج
جھولی صدف دی موتیاں نال بھردے، صدقہ اپنے علی حسین دا اج

خالی میں نے سوہنیا جاوناں نہیں

دُنیا بدل دی اے بھاویں لکھ واری، تیری چوکھٹ توں کسیں میں جاوناں نہیں
پہلی وار حضورؒ دے کول آیاں، خالی سوہنیا میں تے جاوناں نہیں
ایہہ وی پتہ کہ فیض عظیم تیرا، میری تنگ جیہی جھولی چہ آوناں نہیں
ایہہ وی پتہ کہ تُساں نے در اُتوں، خالی کسے نوں اج پرتاوناں نہیں

جدتوں پیرا ے علی حسینؒ ملیا

حضرت سیّد لاثانیؒ دے در اُتوں، رستہ حق دا عین لعین ملیا
کیف نظر نوں، خیال نوں حُسن ملیا، رُوح نوں ذوق تے قلب نوں چین ملیا
اس توں وَدھ کی ہونی اے خوش بختی، سانوں سیّد دے پیراں وچ بہن ملیا
مل گئے علیؓ تے صدف نے حسینؓ سینوں، جدتوں پیرا اے علی حسینؓ ملیا

میں سّاں علی حسین دا ورد کردا

سیّد علی حسین ول ویہندیاں ای، اکھاں مست ہوون سینہ ٹھر جاندا
اُٹھ دی نظر جد سیّد دی وِچ محفل۔ خالی جام ہر مست دا بھر جاندا
اُس توں ودھ کیہڑا خوش نصیب ہونا، سیّد آپ ٹُر کے جہدے گھر جاندا
میں سّاں علی حسین دا وِرد کردا، صدقؔ کیویں میدان چوں ہر جاندا

علی پور دا بدر کمال آیا

ڈھل گئی نور انوار وِچ بزم ساری، علی پور دا بدر کمال آیا
قلب و نظر نوں چین قرار مِلیا، سیّد پاک لاثانی دا لال آیا
پہلوں اِی سیّد نے کیتی مراد پوری، ہالے نہیں سی لباں تے اجے سوال آیا
دُور آپ مے عِشق نے جیہی پائی، صدقؔ سے کے موتی سارے نال آیا

مہرِ علیؒ دا ویکھو ملنگ بیٹھا

انج مُرشد دی محفل سجا کے تے مہرِ علیؒ دا ویکھو ملنگ بیٹھا
جیہدے مہر دے چرچے کونین اندر، کر کے اوس سرکارؒ نال سنگ بیٹھا
ہور رنگ ہُن کوئی وی نہیں چڑھناں، چشتی رنگ وچ چھیلے نوں رنگ بیٹھا
اویں صدق نہیں حاصل کمال ہویا، کر کے نفس پلید نال جنگ بیٹھا

مُرشد پاک دا سمجھ کے ڈھنگ بیٹھا

منہ موڑ کے دنیا دے دھندیاں توں، دائرہ نفس والا کر کے تنگ بیٹھا
نقشِ قدم چیلا اپنے مُرشداں دے، مُرشدِ پاک دے سمجھ کے ڈھنگ بیٹھا
کامِل مُرشد دی کامِل درگاہ وچوں، پوری دِل دی لے کر کے اُمنگ بیٹھا
ہُن نہیں حشر تیکر ایہنوں کمی اونی، اِکو وار لے پیراں توں منگ بیٹھا
آقا شمس دے بڑے دلیر جیہڑے، ایہہ تے بحرِ عرفان توں لنگھ بیٹھا
ویکھو شہنشاہ سادہ لباس اندر، کر دا صدقے زمانے نوں دنگ بیٹھا

دِل منکراں دے سَندے تھلّے اُتّے

مہرِ علیؒ سرکار دی بزم اندر، جلوہ گر نے ایس مصلّے اُتّے
صدقہ عرس دا صاحبِ عرس وَلّوں، کرم ہو رہیا اے کلّے کلّے اُتّے
منّن والے نے جھولیاں بھری جاندے، دِل منکراں دے سَندے تھلّے اُتّے
صدقے عرس دے مہر دا مینہہ وَرھدا، صدقؔ سارے اج ایس محلّے اُتّے

مہر علیؒ دا چمکدا گولڑے وِچ

مُڑ مُڑ اکھیاں نوں جھاکا پے رہیا اے، سَن اجمیر دی گلی دا گولڑے وِچ
چمکے مہرِ ولایت دا گولڑے وِچ، تاہیوں بھیر اے دلی دا گولڑے وِچ
اوہدے راہواں دی خاک نوں چہریاں تے، غازہ سمجھ کے ملی دا گولڑے وِچ
مہرِ علیؒ دے روپ وِچ صدقؔ ویکھو، مہر چمکدا علیؓ دا گولڑے وِچ

پلکاں نال ہے چلّی دا گولڑے وِچ

سَٹّاں غم دیاں پیندیاں جدوں دِل تے، درد ہٹے دا مَلی دا گولڑے وِچ
میں وی ادنیٰ جیہی گولی آں گولڑے دی، نِجّ پال اے جھلّی دا گولڑے وِچ
سارا جگ غلام سرکار دا اے، آقا میرا نہیں کلّی دا گولڑے وِچ
صدقؔ ایہو عقیدہ ہے عاشقاں دا، پلکاں نال ہے چلّی دا گولڑے وِچ،

اعلیٰ حضرت جیہا اوناں خطیب کتھے

اعلیٰ حضرت دے اعلیٰ مقام اُتے ، ہر اک عالم نوں جاناں نصیب کتھے
روگی دِلاں نوں دِتی حیات جیہنے ، اہلسنت دا ایسا طبیب کتھے
جیہدے خطبے نے بدل قلوب دِتے، اعلیٰحضرت جیہا اوناں خطیب کتھے
دَسیا صدقے ہے ادب رسول جیہنے، ایسا فاضل تے ایسا ادیب کتھے

اعلیٰ حضرتؒ نے کھچ لکیر دِتی

اعلیٰ حضرت بریلی دے وچ رہ کے، ہندوستان دی بدل تقدیر دِتی
گھٹنا جیہنے نہیں روزِ حساب تیکر، ایسی علم دی ساانوں جاگیر دِتی
سُنی ہور تے نے نجدی ہورتے نے، اعلیٰ حضرت نے کھچ لکیر دِتی
لِکے قلم دی صدقے تلوار تکھی، نجدیت وچکار چوں چیر دِتی

بن کے احمدؐ دی سدا رضا دسیا

احمدؒ رضا سرکار نے جگ تائیں، بن کے احمدؐ دی سدا رضا دسیا
راہ حق دا دسیا حیات ساری، نالے سدا شانِ مصطفٰے دسیا
لائیلپور نوں شیخ الحدیثؒ آکے، اوہدے ای فیض دے نال چمکا دسیا
دَسی کسے نوں کدی نہیں گل جھوٹی، جہنوں دسیا راہِ خدا دسیا

اَج تے وجد بریلی نُوں آگیا اے

ویکھ نواں مضمون اَنج ذوقِ تازہ، میری طبع اسیلی نُوں آگیا اے
گلستانِ محدّث دیاں ویکھ کلیاں، رشک چنبے چنبیلی نُوں آگیا اے
لگدا اِنج بریلی شریف والا، بیلی ملن انج بیلی نُوں آگیا اے
فیصل آباد دیاں ویکھ کے صدفؔ نشاناں، انج تے وجد بریلی نُوں آگیا اے

اہلسنّت دا آیا سردار بن کے

ایہہ سردارؒ سردار دی پہن خلعت، اہلِ سنّت دا آیا سردار بن کے
کلی کلی نوں جیہنے مہکا دِتّا، باغِ رضوی دی تازہ بہار بن کے
کیتی نجدیاں دی کاٹ رہندے راتیں، احمد رضاؒ دی تیز تلوار بن کے
انج وی صدفؔ ہے نُور تقسیم کردا، علمِ دین دا ماہِ انوار بن کے

جھنڈے اج سردارؒ دے جھُل دے نے

حضرت صاحب دے اَنج دربار اُتے، عقدے کیتیاں مجبوراں دے کھُلدے نے
پاکستان کی سارے جہان اُتے، جھنڈے انج سردارؒ دے جھُل دے نے
ارشادات جیہڑے جیہڑے آپ کیتے، ہیرے موتیاں توں مہنگے مُل دے نے
خادم ایہدے انصاف دی تکڑی دا رنج، پورے صدفؔ میدان وِچ تُلدے نے

بھاویں عشق ایہنوں بھاویں حبّ کہہ لو، جیہدے صدقے ایہہ بنے جہان سارے
حبّ اللہ کریم دی ہوئی ظاہر، تاہیوں دُنیا دے بنے سامان سارے
اِک ذات محمدؐ سی نظر آ گئے، جیہدے صدقے تھیں بنے انسان سارے
ایہہ انسان کی نے صدقے مصطفےٰؐ دے، صدقؔ بنے رضوان غلمان سارے

بے نیاز ہو گئے جہان اندر، راضی جہناں نے یار نوں کر لیا اے
اودھر ای ظاہر نے قالوا بلیٰ والے، جنہاں یاد اقرار نوں کر لیا اے
کی لینا ایں دُنیا توں دلوں جیکر، توں پسند سرکارؐ نوں کر لیا اے
صدقؔ سرہنے دے ذکر دی مہک لیکے، دِل وِچ قید بہار نوں کر لیا اے

بنا ہیر لتے ہیر دا چھڈ کھیڑا، کسے روشن ضمیر دا چاک ہو جا
کسے ذاکر توں ذکر دیاں سمجھ رمزاں، ذکر فکر وچ چست چالاک ہو جا
کسے عاشق رسولؐ دا پھڑ پلا، کسے فقر دے قدماں دی خاک ہو جا
کسے صدف دے شکم دا بن موتی، اگلے پچھلے گناہواں توں پاک ہو جا

حضرت عشق زلیخاؒ دے دل اندر، بچپن وچ سی بھانبڑ مچا دتے
کھوہ لئی راتاں دی آن کے نیند ساری، کُٹھی پئی، سب کجھ بھلا دتے
چلی ہیسی خریدن اوہ حسن تائیں، حسن ہوراں ارمان وکا دتے
قیدی زلف محبوبؑ دی صدف ہو کے، قید خانے محبوب گھلا دتے

دل دے درد تھیں غماں دے بحر اندر، ڈُبی ہوئی دا عشق جوان رہیا
دلدل سوچاں تے فکراں دی وچ ہر دم، کھُبی ہوئی دا عشق جوان رہیا
چھری بن آپے اپنے دل اندر، کھُبی ہوئی دا عشق جوان رہیا
اکھاں صدف نے بڑھاپے نے کھوہ لئیاں، کُبی ہوئی دا عشق جوان رہیا

ایہہ وی عشق کمال ہے لکھ بھاویں، پر میں ایس توں اگے دی گل کرناں
ولیاں نال پیار جو پا کھڑیا، اوس کہف دے کتے دی گل کرناں
عشق اگ وچ جانے دی گل کرناں، عشق سولاں تے سُتے دی گل کرناں
بھُکھیاں عاشقاں نوں مل دا صدف جیہڑا، اوس ایہوے ہے ٹُکڑے دی گل کرناں

کوئی سماں بھانویں کوئی وقت ہووے، اُہنا عشق دا اے امتحان رہندا
عشق سدا ای کفن بردوش رہندا، عشق سدا بے سر و سامان رہندا
دُنیا وِچ تبدیلیاں لکھ آون، سجرا عشق دا سدا عنوان رہندا
صدقؔ لکھ بڑھاپے دا زور ہووے، امر دے دماں تک عشق جوان رہندا

عشق عشق وِچ بڑا اے فرق بھانویں، پر ایہہ کتے وی ہووے تے زندہ رہندا
جیکر ہووے حقیقی تے کیا کہنے، ایہہ مجازی وی ہووے تاں زندہ رہندا
جِم کے کئی کہانیاں دم توڑن، ایہدا سدا افسانہ پائندہ رہندا
صدقؔ کسے وی حال وِچ عشق ہووے، تابدار رہندا تے رخشندہ رہندا

بھانویں سسّی دا عشق مجازی سی، پھر وی تھلاں تائیں رُشن کر گیا اے
جا کے چھوفرہاد دے جذبیاں نوں، عشق کوکوں پہاڑ وی سر گیا اے
مہینوال دا حال بے حال کر کے، عشق سوہنی دا ڈُب کے تر گیا اے
عشق ہیر دا صدقؔ طوفان بن کے، وارث شاہ دیاں اکھاں نوں بھر گیا اے

ایدھر حضرت اویسؓ دا عشق ویکھو، بزم حُسن نوں جیہنے سنوار دتا
سُنیاں یار دا دند مضروب ہویا، اِک اِک دند محبوبؐ توں وار دتا
جُبّہ نبی کریمؐ نے بھیج کے تے، بڑا عشق تے شوہ جیوں تار دتا
عشق نیک اوہ رہن گے صدقؔ زندہ، جیہناں اپنے آپ نوں مار دتا

جھلک طور تے عشق دی پئی اِکو، مُڑ گئے پتھر وی جیہڑی تجلّی دے نال
جیہڑے قلب وِچ یار دا عشق آیا، رلیا دِل اوہ عرشِ معلّی دے نال
عاشق زار نہیں مرن نوں کدی ڈردے، دیندے جان اوہ بڑی تسلاّ دے نال
صدقؔ عشق باجھوں کوئی نہیں شے دُوجی، واصل کر دیوے جیہڑی اللہ دے نال

ڈر دا عشق نہیں کدی وی فتویاں نوں، سدا عشق نے سچّی صدا دِتّی
سُولی اُتے منصورؒ دے عشق چڑھ کے، "اَنَا الحق" آواز سُنا دِتّی
عشق شمس تبریزؒ نوں جدوں ملیا، اُلٹی جسم دی کھل لُہا دِتّی
مارے عشق دے کدی وی نہیں مردے، صدقؔ عاشقاں گل سمجھا دِتّی

شان حضرت صدیقؓ دی کی دساں، نبی پاک دا اوہ عاشق زار وی سی
ہم سفر وی سی تے ہم خیال وی سی، جانی جان دا سی یارِ غار وی سی
قدم قدم تے ہووے قربان صدقے، خدمت گار دی سی جانثار وی سی
جلوت وِچ سی دوش بدوش رہندا، صدقؔ وِچ خلوت رازدار وی سی

پتھر کچ نگینے دے گوہر ہو گئے - اوس دُرِ یتیم نال چھو چھو کے
لیندا رہیا انوار تجلیاں دا، صدقے وانگ پروانے دے ہو ہو کے
خوشی خوشی لٹا یا سی گھر سارا، منگ لئی سی عاقبت رو رو کے
جنہاں پیراں تے لعاب حضور لایا۔ پیواں صدق اوہ پیریں دھو دھو کے

جانشین شاہ دا دوسرا سی، بڑا خوب رہیا باکمال رہیا
خدمت وِچ حضورؐ دی عمر گزری، کملی والے دا وِیہندا جمال رہیا
بیشک تِنّاں دی نہیں مثال کوئی، پر ایہہ ساریاں وِچ بے مثال رہیا
ابوبکرؓ دے صدقؔ نصیب ویکھو، بعد مرگ دی قدماں دے نال رہیا

عشق کربل وِچ گیا تے جاندیاں ای، ورھدے تیراں دے اگے کھلو گیا سی
ایدھر ڈُھلیا خون شبیرؑ دا سی، اودھر عشق دی سرخرو ہو گیا سی
خون عشق دا آبِ حیات بن کے، دامن امت دے عیباں دا دھو گیا سی
نیزے شام دے صدقؔ سن لکھ بھاویں، اگر عشق زمانے تے چھو گیا سی

سیدِ پاک نے کربل دے وِچ آکے، اُچّا عشق دے ناں نوں کر دِتّا
سُرخی عشق دی رہوے گی حشر تیکر، ایسا رنگ اے خون دا بھر دِتّا
حُسنِ ازل دی بارگاہ پاک اندر، اِک اک جی نذرانہ اے دھر دِتّا
دے کے جان دی صدقؔ نہیں عشق مردا، لاہ مرن تے جین دا ڈر دِتّا

جان نوں ہر درد وِچ لین عاشق، ایہہ تے عشق نے ہی راز کھولیا اے
ہر مصیبت نوں لوندا اے نال سینے، کسے دور وِچ عشق نہ ڈولیا اے
جتھے جتھے دی عاشقاں گل کیتی، جو کجھ ویکھیا اے اوہو بولیا اے
صدقؔ تکڑی صبر دی ہتھ پھڑ کے، وزن گھٹ ناں عشق نے تولیا اے

جدوں عشق بلالؓ دے گھر آیا، ورھدے پتھراں وچ اللہ اللہ کیتا
لماں پے گیا جھکھدیاں کولیاں تے، داغدار نہیں عشق دا پلا کیتا
احدُ احدُ پکاردا رہیا عاشق، دکھاں بلے تے نواں سی ہلا کیتا
جیہڑا دکھ آیا سینے نال لایا، پر نہیں عشق دا سودا سولا کیتا

پچھو عشق دا ئل خبیبؓ کولوں، ویکھو عاشق دے ذرا قرینے وتے
کیہا "بسم اللہ" نے "الحمد للہ" اوہندا تیر جو وکھیا سینے وتے
عاشق چھال سمندریں ماردیندا، ایہہ نہیں تکداکدی سفینے وتے
چڑھ کے سولی تے حضرت خبیبؓ کہیا، میرا منہ کردیو مدینے وتے

پچھو عشق دی گل خلیلؑ کولوں، چھال اگ اندر جینہے لا دتی
ایہہ تے اللہ دا کرم سی عشق اُتے، جینہے اگ گلزار بنا دتی
کیتا عشق نے حکم تے پاک عاشق، چھری پتر دے اُتے چلا دتی
کیہڑی کیہڑی میں عشق دی گل دساں، صدقے عشق نے دنیا وسا دتی

نظمیں

"یومِ حسّانؓ" تے مصطفٰےؐ دی شان

واہ سُبحان، حسان، ذیشان شاعر، کردا یار پیارے دی دید وی سی
جیہڑی آیت دی چوہندا تفسیر کردا، پیشِ نظر کتابِ مجید وی سی
جو ہر قدس وی اکھاں دے سامنے سی، رُوح القدس دی حاصل تائید وی سی
کھولن واسطے باب تصوّراں دا، ملی ہوئی ایمانی کلید وی سی
تکیا جدوں محبوبؐ دا اِک جلوہ، جلوہ باریاں ساریاں بھُل گئیاں
سِرِ قلم دا قلم جد ہون لگا، قلمکاریاں ساریاں بھُل گئیاں

ہونا پے گیا چُپ وَاللّیل کہہ کے، زُلفِ یار نوں جدوں سنوارنا پیا
لوحِ قلب تے آریاں پھِر گئیاں۔ نقشہ سوہنے دا جدوں اُتارنا پیا
دم توڑنا پیا تخیّلاں نوں، شاہبازِ تصوّر نوں ہارناں پیا
دیکھ رُخِ محبوبؐ دے جلویاں نوں مُبرّاً مِن عیبٍ[1] پکارناں پیا
کہنا پیا حسّان نوں ایہہ جملہ، تیری سوہنیا کتے مثال ہے نہیں
لَمْ تَلِدِ النِّسَآءَ حبیب میرے کسے ماں دا تیرے جیہا لال ہے نہیں

---

[1] تلمیح مُبرّاً مِن کُلِّ عیبٍ (حسّان بن ثابتؓ)

پھر دیکھ کے رُخ سرکار تائیں، کیتا ایہہ حسّان خیال پیدا
نبیاں ولیاں تے کل مخلوق تائیں، مرضی نال کیتا ذوالجلال پیدا
"کما تشاءُ" جیویں سی تُساں چاہیا، اوتویں ہوئے اپنی مرضی نال پیدا
رکھدے نال ہیں دیواں مثال تیری، جدکے ہوئی نہیں تیری مثال پیدا
ایہہ ہے اوس حسّان دا اِک فتویٰ، جیہڑا شاعر درباری حضور دا اے
جیہدے لئی دِچھیا یا حضور منبر جلوہ جنہے تکیا اکھیں نور دا اے

یٰسٓ، وَالنَّجم، والقمر، طٰہٰ لقب جیہڑا وی لیا اوہ لیا سوہنا
"وَاَحسَنُ مِنکَ لَم تَرَ قَطُّ عَینِی" اکھ نے دیکھیا ای نہیں تیرے جیہا سوہنا
لگا حُسن بازار تے سب وچوں "کملی والا محبوب ای رہیا سوہنا"
یوسفؑ جیہیاں نوں وی شیشہ سُٹ متھوں، سرورِؐ عالم نوں آکھنا پیا سوہنا
میرے عربی حسین محبوبؐ اُتے، خدا اں حسن جمال دیاں مُک گیاں ۂ
کملی والے دی شان کمال اُتے، نشاناں سبھے کماں دیاں مُک گیاں

بزمِ نعت گوئی مجلس نعت خوانی، ب جتھے جتھے وی کوئی کراوندا اے
سمجھو اوہ مُقلّد حسّانؓ دا اے تے حسّانؓ دی سنّت مناوندا اے
ویکھ مجلس حسّانؓ دیاں محفلاں نوں، وجد حضرت حسّانؓ نوں آوندا اے
مثّن جیہڑا وی حضرت حسّانؓ دا سی، واللہ اج پورا ہندا جاوندا اے

اللہ کرے تے روزِ حساب تیک ہوون محفلاں میرے حضورؐ دیاں؟
بھرے عاشقاں دے صدقے ہن دامن لیکے کرناں محمدؐ دے نور دیاں

جد حسّانؓ دا حال ہے ایہہ ایتھے، پھیر کیہڑا اے دم جو مار سکے
کیہڑی طاقت اے رُخِ ضحیٰ دیاں، کرناں کاغذ دے اُتے کھلار سکے
رکھدے کول والنّجم دا ہے شانہ، زُلفِ یار نوں جیہڑا اسنوار سکے
قلم قدرت دی دستو ہے کول کیہدے، جیہڑا سوہنے دا نقشہ اتار سکے

اوہ تے قلم ای اللہ نے توڑ دِتا سی کہ یار دا جیہنے لکیر پاسی
بلکہ قدرت دی قلم وی اوس ویلے اپنے سینے نوں اوہ چون چیر پاسی

رُومیؒ، سعدیؒ، عطّارؒ، اقبالؒ ورگے، قلمکار ایتھے قلماں سُٹ گئے نے
پہنچے سِدرہ تے ہار جبریلؑ گیا، پر اوہدی پرواز دے ٹُٹ گئے نے
میخوار حقیقی منصورؒ ورگے، پی کے نظر دا جام ہو گُٹ گئے نے
میرے سوہنے دے ویکھ کے جلویاں نوں، ڈیرے یوسفؑ کنعان جیہے پُٹ گئے نے

ٹُٹ کے چن نوں ہیراں وِچ پیا اَدناں، کمبل پوش دا جدوں نظارا کیتا
ثریاؔ فور کلیم بیہوش ہوئے، سب توں سوہنے دا جدوں نظارا کیتا

نعت پڑھدیاں کیوں ناں سرور آوے

نعت سُندیاں ایہہ محسوس ہُندا، جیویں قاری کوئی پڑھدا قرآن جاوے
کاہدا بندہ تے بندگی کی اوہدی، جیہڑا ناں آقا توں ہُندا قربان جاوے
نعت پڑھدیاں کیوں نہ سرور آوے، ہر مشکل کیویں ناں ہُندی آسان جاوے
صدقؔ نعت حضور دی پڑھن لگیاں، پہلوں عنبر ناں دھوتی زبان جاوے

سب اصحابؓ ستارے حضورؐ دے نے

کشتی نوحؑ دی آل رسولؐ دی اے، سب اصحابؓ ستارے حضورؐ دے نے
سورج موڑ دِتا چن توڑ دِتا۔ نِکے جِنّے اشارے حضورؐ دے نے
لاج دین دی کربلا وچ رکھی، سیّد راج دلارے حضورؐ دے نے
طُور ساڑیا کیتے بے ہوش موسیٰؑ، صدقؔ اِک نظارے حضورؐ دے نے

کملی والے دے صدقے اتارے گئے نے

اوہدی کیس طراں کرے تعریف کوئی، جیہدے لئی بنائے نظارے گئے نے
جیہدی انگلی توں چن قربان ہویا، جیہدے قدماں توں وارے ستارے گئے نے
لوح قلم کرسی، عرش فلک سارے، کملی والے دے صدقے اتارے گئے نے
اوسے شاہِ خوباں دے صدقؔ صدقے، ساڈے جیہیاں دے بخت سنوارے گئے نے

میرے آقا دا صدقہ جد کرم ہویا

ادس اُمّی دی جو درسگاہ وچوں، لے کے سبق نکلے دانشور ہو گئے
اوہدے نور نے ایسی جلا بخشی، چمکے اس طراں کہ شمس و قمر ہو گئے
جیہناں نال یقین تسلیم کیتا، سارے مرحلے اوہناں دے سر ہو گئے
اوہدے حُسنِ اخلاق نوں ویکھ کے تے، شیدا شوق تحقیق جن و بشر ہو گئے
جیہڑے اڑے درگاہ چوں گئے رَدّے، جیہڑے آئے منظورِ نظر ہو گئے
میرے آقا دا صدقہ جد کرم ہویا۔ بدو عرب دے سی تاجور ہو گئے

مر گئے مرن کولوں پہلاں صدقے جیہڑے

جیہڑی خاک تے یار دے قدم لگے دردآں ماریاں لئی دوا ہو گئی
ہوا اوہناں دے پیراں دے نال چھو کے، بادِ صرصر توں بادِ صبا ہو گئی
بدل دین تقدیراں نوں پل اندر، نظر اوہناں دی رشکِ ہما ہو گئی
مر گئے مرن کولوں پہلے صدقے جیہڑے، موت اوہناں دے ہتھوں فنا ہو گئی

جیہڑے نال یقین دے کول ہو گئے

قدم رکھیا تُوں جیہناں ذریاں تے، ہیرے لال جواہر انمول ہے ہو گئے
ہر کیتے جنے دی فیصلے خوب کیتے، حق و عدل میزان تے تول ہو گئے
دُنیا مل گئی اوہناں نوں دین ملیا، جیہڑے نال یقین دے کول ہو گئے
نکلے بول جو صدقے زبان وچوں، اوہ لاریب خدا دے بول ہو گئے

حضورؐ دے یوم ولادت تے اِک آرزو

اج حضورؐ دا یومِ ولادت بھاگاں بھریا اج دا دن اے
نُور دی بارش ہندی پئی اے، کِڈا سوہنا اج دا دن اے
ایس مبارک دن دیاں خوشیاں دے وِچ میری جھولی بھر دے
ڈاہڈی مشکل دے وِچ پھسیاں میری مشکل نوں حل کر دے
تاج حکومت لال جواہر پتے ہیرے میں نہیں منگدا
جنت دے وِچ لنگھن دے لئی سنداں چیرے میں نہیں منگدا
میرے دیس دے گلشن اُتے اَنّھ ہنیری جُھلّی ہوئی اے
ساری ملت حق صداقت والیاں راہواں بُھلّی ہوئی اے
دشمن میرے دیوے تائیں مار کے پھوک بجھانا چاہندا
ایس دنیا دے نقشے اتوں پاکستان مٹانا چاہندا
فیر وی میرے راہبر آپو اپنا جھگڑا پائی پھردے
دشمن دے ناپاک ادارے تکّل وِچ لکائی پھردے

مغرب دی تہذیب دے اُتے چھوٹے وڈے ڈِھلے ہوئے نے
مُنہ تے جھُوٹھ دا غازہ مل کے فیشن دے وِچ بُھلے ہوئے نے
اک دُوجے دی غیرت دے نال کھیڈن توں کوئی مول نہیں جھکدا
آقا ایں تے پاگل ہویاں ایہہ سبھو کجھ تکدا اتکدا
بیڑا قوم دا ڈُوب دا جاندا اللہ ایہنوں بچا لَو چھیتی
عمرؓ جیہا کوئی بھیجو چھیتی، آقا کرم کما لَو چھیتی
بھیجو شاہ علیؑ نوں بھیجو خیبر دا در پھیر اکھیڑے
میری منزل دا راہ کھلّے میری منزل ہووے نیڑے
بھیجو ابُو عبیدہؓ تائیں قوم دیاں تقدیراں چمکن
باطل نال میدان پیا اے حق دیاں شمشیراں چمکن
بھیج دیو ہُن خالدؓ مُڑ کے دے کے ہتھ تلوار خدا دی؟
دشمن دی خواہ کثرت ہووے رُکدی نہیں یلغار خدا دی
یاں بھیجو ہُن طارقؓ تائیں بنّے پہنچ کے بیڑے پھُوکے
میرے دیس دی دھرتی اُتے کفر دی رات ہنیری سُوکے
بھیجو ہُن شبیرؑ نوں چھیتی ۔کربل دا میراں پیا اے
بندے دا بے بندہ قاتل خطرے کر وِچ ایمان پیا اے
ایس مبارک دن دا صدقہ، کہو بلالؓ نوں دے اذاناں
ہور میں کجھ وی صدقے نہیں منگدا رکھو تے میریاں شرماں آناں

معراج دی رات

واہ سُبحان افلاک دے بھاگ جاگے، نیند طاری زمین تے کر دِتی
نویں سِرے شنگار کے فلک سارے، زینت عرش برین تے کر دِتی
مہربانی محبوبؐ بلان والی، جبرائیل امین نے کر دِتی
جڑت نور دے ہیریاں موتیاں دی، سی براق دی زین تے کر دِتی
ساری رات قیام فرمان والا، مینی چادر نوں تان کے سوں گیا سی
ہیسی پتراج کسے جگاؤن آؤنا، ایسے واسطے جان کے سوں گیا سی

شب اسریٰ دے کون اسرار کھولے، سو سو راز ہے سن اک اک راز دیوچ
جبرائیلؑ حد حاضری آن دِتی، یار محو ہیسی خواب ناز دیوچ
پیراں ول جبریل خاموش بیٹھا، زاہد ہندا اے جیویں نماز دیوچ
لب کافوری سی تلیاں تے رکھ دِتے، پورا ڈُب کے سوز و گداز دیوچ
ٹھنڈک لب جبریلؑ دی جدوں پہنچی کھولی اکھ حضورؐ سرور دیناں
سینے سدرہ نشین دے ٹھنڈ پے گئی، کملی والے محمدؐ دے نور دیناں

ادب ناں جبرئیلؑ پیغام دتا۔ جیویں جیویں ہویا حکم اللہ دا سی؟
حکم اپنے معبود دا سن دیاں ای، راہی اٹھیا عرشِ معلّیٰ دا سی
نوری مرکب، پیامی، سوار نوری، مینہہ پئے رہیا نورِ تجلّیٰ دا سی
اقصیٰ تک نہیں حدّ ایہہ سفر سوہنا اَوادنیٰ، دَنا فتدلّیٰ دا سی

اقصیٰ تیک تے صرف سی ایہہ تقصد ظاہری طور تے نبیاں غلام بنناں
تاجدارِ دو عالمؐ نے جا اوتھے سارے نبیاں دا ہیسی امام بنناں

اقصیٰ وِچّوں براق ہُوں نے قدم چایا، پہلا قدم سی پہلے آسمان اُتّے
تارے جھکے سارے نیئوں چن ہویا، طاری وجد ہویا دو جہان اُتّے
حوراں زلفاں وچھائیاں سی وِچ راہواں، رہ گئے تھلّے اسمان مہمان اُتّے
ایس سفر والا منظر آسکدا، ناں بیان اندر ناں زبان اُتّے

جا کے سدرہ تے سدرہ نشین نے بھی، گھٹنے ٹیک دِتّے تاجدار اگّے
ایہہ اِک فلسفہ نواں عجیب ڈِٹھا، ہم رکاب پچھے شاہسوار اگّے

پِیر سدرہ توں جدوں حضورؐ پہنچے، عرشِ اعظم دی دھون نوں خم آیا
جِنہیاں راہواں نوں کوئی نہیں راہ جاندا، اونہاں راہواں دے ماں فخ دم آیا
ہر طرفوں بے طرفوں صدا آوے، سو سو مرحبا شاہ اُمم آیا
جو وی اُچّے توں اُچا مقام ہیسی، کملی والے دے زیر قدم آیا

آخر او وِی مقام عظیم آیا۔ جِیہڑے ارفع مقام دا ناں کوئی نہیں
ایسی جگہ سی ملے مطلوب طالب، جتھے جگہ کوئی نہیں جتھے تھاں کوئی نہیں

جو جو رب محبوب دے نال کیتا، اوس ناز نوں جان دا کوئی وی نہیں
جیہڑی پیش حضورؐ پیر نور کیتی، اوس نیاز نوں جان دا کوئی وی نہیں
لامکان وچ پڑھی حضورؐ جیہڑی، اوس نماز نوں جان دا کوئی وی نہیں
کی ہیں عرض معراج دا کراں قصہ، اوس راز نوں جان دا کوئی وی نہیں

ایناں پتہ کرامات معراج والی، ہوئی اساں گناہیاں دی گل وی سی
امت اپنے نام لوا کے تے، مسئلہ عاصیاں دا کیتا حل وی سی

کملی والے جو ساڈے تے کرم کیتا، ایہدی حد کوئی نہیں، انتہا کوئی نہیں
جا کے جتھے نجات کروائی ساڈی، اوس جوہ اندر سکدا جا کوئی نہیں
اوس جوہ اندر جانا اک پاسے، اوتھے پیر دکھا سکدا پا کوئی نہیں
جے نال آقا دے اسیں مشکور ہوئیے، ساڈے جیہا سمجھو بے وفا کوئی نہیں

ایڈے محسن عظیم دے حکم اتے، صدقے جان دی وارنی فرض سمجھو
ایس دور وچ پھسی گرداب اندر، بیڑی دین دی تارنی فرض سمجھو

حضور دے نُور تے دستور دی روشنی

نظراں دے اگے ذوق دے سامان بِکھرے پئے نے
ذہنِ رسا وِچ حُسن دے عنوان بکھرے پئے نے
اکھاں دے اگے نُور دی تنویر چمکاں ماردی
اک سُورہ یٰسین دی تصویر چمکاں ماردی
مکّے دی بستی نُور دے گھیرے وِچ آئی ہوئی اے

رحمت حلیمہ مائی دے ڈیرے وِچ آئی ہوئی اے
ہر اک چمن دے صحن وِچ رقصاں بہاراں دسدیاں
دھرتی تے حُوراں اوندیاں بن بن قطاراں رسدیاں
مکّے دی جھولی وِچ ہے مہتاب آیا جاپدا
دُنیا دے اُتے نُور دا سیلاب آیا جاپدا

اُس نُور دے سیلاب وِچ ہر چیز ڈُبی پئی اے
باطل دے سینے وِچ اِک تلوار کُھبّی پئی اے
گھر گھر دیو وِچ اِس نُور نے دلکش اُجالا بخشیا
دُنیا نُوں اِس مہتاب نے رحمت دا ہالا بخشیا
انسان نوں اِس نُور نے انسان بننا دسّیا
ذرات تائیں جلوہ تابان بننا دسّیا
ظلمت نوں اپنے نُور دی صُورت دے اندر ڈھالیا
ظُلم و ستم نوں پیار دی صُورت دے اندر ڈھالیا
عاصی تے مجرم نال اِس شانِ کرم نوں جوڑیا
اُلفت دے اِکّے ہار وِچ عرب و عجم نوں جوڑیا
غُصّے تے قہر و غضب نوں اِس امن دیو وِچ بدلیا
ویرانیاں نُوں اوس نے آ کے چمن وِچ بدلیا
دشمن دے دِل وِچ اوس نے اِک پیار بھر کے دسیا
رُومی تے حبشی خون نوں اِک سار کر کے دسیا
اَج دنیا اوہدے پیار دے رشتے تمامی توڑ کے
پیمانِ اُلفت توڑ کے عہدِ غلامی توڑ کے
سائنس دی جھوٹھی چمک چوں انوار لبھدی پئی اے
ایٹم دی بلدی اگّ چوں ایہہ پیار لبھدی پئی اے
سی جیں جیہنے توڑیا اُس نالوں رشتہ توڑ کے
بیٹھے نے رشتہ جِنّ دے منلا شیاں نال جوڑ کے

ایہہ نار وچوں نور دے آثار لبھدے پئے نے
ایہہ جنگ وچوں صلح دے آثار لبھدے پئے نے
اج ظلمتاں چوں لبھدے پھردے نے لوکی روشنی
اج کنڈیاں توں منگدے گل دی ادھاری روشنی
تقدیر تاہیوں فیصلے کجھ ہور کردی پئی اے
اج قوم مسلم ہر جگہ تاہیوں تے ہردی پئی اے
جو لوک اپنے نبی دے قانون دے نال کھہن گے
مایوس ہندے رہے نے مایوس ہندے رہن گے
جے نور لیناں نور دے تارے دے وچوں ملے گا؟
جے پیار لیناں پیار دے دھارے دے وچوں ملے گا؟
جے امن لیناں امن دے پیغام بر توں ملے گا
لیناں اے جے سکون تے مدنی دے در توں ملے گا
سائنس وی اودوں منزلاں دی شمع بن کے بلے گی
جد مصطفےٰ دے نور دے دستور دیو تح ڈھلے گی
سائنس دے وچوں من دا ں سامانِ جنگ بنے گا
پر نور عربی چن دے دستور وچوں چھنے گا
ایہہ اگ اودھوں بجھے گی، ایہہ جنگ اودوں رکے گی
دنیا جدوں حضور دے قانون اگے جھکے گی
تسکین اودوں ملے گی اے صدف ہر انسان نوں
دنیا نے دل بھیں منیاں مدنی دے جد فرمان نوں

آفتابِ کربلا

چڑھدا جدوں طوفان غماں دا کسے دے روکیاں رک نہیں سکدا
مک جانی ایں دنیا اک دن، دردِ حسین دا مک نہیں سکدا
مک جاندے دریا تے نہراں، خشک سمندر ہو سکدا اے
جبداراں دیاں اکھیاں چوں پر سوز دا سومہ مک نہیں سکدا
غم دا سورج چاہڑ یا جیہڑا سید نے اوہ چڑھدیاں رہنا
درس گہہ شبیر چوں دنیا درس شہادت پڑھدیاں رہنا

کربل دے ہر ذرے وچوں • خون دی لالی پھٹدی رہے گی
دھرتی تے اسمان دی اکھ وی، خون دے اتھرو سٹدی رہے گی
جد تک اک دی اکھ دے اندر، اک دی اتھرو باقی رہنا
تیر شبیر دے غم دا دنیا، سینیاں وچوں پٹدی رہے گی
پھر وی درد ایہہ ہور ودھے گا کیوں دی دوزخ گھٹ نہیں سکدا
اتھرو لگیاں مک نہیں سکدے، درد ہٹایاں ہٹ نہیں سکدا

قیدی بھین دا کٹھیا ہویا، ویر ہمیشہ یاد رہوے گا
قتل مریداں ہتھوں ہندا، پیر ہمیشہ یاد رہوے گا
عابدؑ دے پیریں زنجیراں، بازو قلم عباسؑ دے نالے
اصغرؑ دی گردن وچ کھبّا، تیر ہمیشہ یاد رہوے گا
اکبرؑ نوں جو برچھیاں وجیاں، ہر سینے وچ رڑک رہیاں نے
کر کے یاد اسیراں تاہیں، اج وی روحاں بھڑک رہیاں نے

خون دی شمع شبیرؑ جو بالی، اج وی چانن کوندی پئی اے
اصغرؑ دے معصوم لہو دی، مہک اجے وی آوندی پئی اے
اک پاسے تے عزم حسینؑ دا، نویں حیاتی بخش رہیا اے
اک پاسے تاریخ وی مڑ کے، اپنا آپ دہراوندی پئی اے
اج وی کوفیاں بدعہدی دے اپنے اوہ مضمون نہیں بدلے
صدیوں بڑے عنوان بدل گئے پر پہلے مضمون نہیں بدلے

شیخ القرآن

حُسن بزم دا ویہندیاں سارہویاں، یاداں تازیاں شیخ القرآن دیاں

پھیرا لایا عرفان دے عرش تیکر، تمہا زیاں شیخ القرآن دیاں

اہلِ دِلاں نوں مستیاں ونڈیاں نے، خوش آوازیاں شیخ القرآن دیاں

عالم من دے نے عارف من دے نے، دلنوازیاں شیخ القرآن دیاں

منہ باطل دا موڑیا حُسن گلاں، شُستی غازیاں شیخ القرآن دیاں

صدفؔ اپنے کی منیاں دشمناں نے سرفرازیاں شیخ القرآن دیاں

گلّاں وِچ اُج دی رس گھول رہیاں، گلاں ہین چہرے تاجدار دیاں

مُفتی صاحب اندر چمکاں ہین اوسے، مہرِ علیؒ دے ماہِ انوار دیاں

فنکار نے ازلوں بنا دتیاں، دو صورتاں اکؔ شہکار دیاں

حسن باپ دا بیٹے دے وِچ اُونہاں، صدفؔ رحمتاں نے کردگار دیاں

نری ظاہری صورت دی گل وی نہیں، باطن وِچ وی اوہو انوار چمکن
اوہدے معرفت دے موتی چمکدے نے، اوہو علم دے پئے اسرار چمکن
جیہڑے جلوے مزار وِچ چمکدے نے، اوہو جلوے مزار توں باہر چمکن
نور نور اودھر نور نور ایدھر، صدفؔ دو جلوے اکو وار چمکن

ابوالحقائق اوہ بحرِ حقیقتاں دا، اَنج وی پیا حقائق نوں کھولدا اے
اپنے باپ دا ہتھ میزان لے کے، مُتّیر ہر مسئلہ پُورا تول دا اے
چشم بند تے لب بند ہو گئے، اپنے مُتّیر دے لباں چوں بولدا اے

اوہ وی معرفت دے موتی ونڈدا سی، ایہہ وی موتی عرفان دے رولدا اے
ایتھے ہیں جیہدے ڈھولے گون آیاں، ایہہ وی ڈھول سوہناں اوہدے کھولدا اے
ناخدا انہاں دی صدفؔ جیہا، اوہ سفینہ نہ کدی وی ڈولدا اے

ذِکر جیہدے وِچ یار دا آجاوے، اوہو بول وِچ دلاں دے نچ دے نے
اوہ نہ اجدوں سلیقہ اے منگنے دا، ہتھاں وِچ کاسے اوہدوں نچ دے نے
پائے گھنگھرو یار منان بدلے، بُلھے شاہ ورگے دیکھے نچ دے نے
چمکے لکھ پر صدفؔ دے موتیاں دی اکرنی ریس کی اے موتی نچ دے نے

مہربان ساڈے

ساٹوں کمی جے آوے تے کیوں آوے، لکھاں ہیں جد کے مہربان ساڈے
داتا صاحبؒ ساڈی جھولی بھرن والے، ڈُبّے تارد ے شاہ جیلانؒ ساڈے
پاکپتن اندر بابا جیؒ ساڈے، کلیر وچ صابرؒ ذیشان ساڈے
ہندالولی غریبؒ نواز ساڈے، چشتی قادری سائیں دیوانؒ ساڈے
ساڈے الف ثانیؒ ساڈے لاثانی، وچ گولڑے مہرؒ تابان ساڈے
فیصل آباد وچ سخی سردارؒ ساڈے، شورکوٹ وچ باہوؒ سلطان ساڈے
پیر محل وچ پیر صدیق شاہ نے، فیض ونڈدے شمس عرفان ساڈے
سارے ولی ساڈے مولا علیؓ ساڈے، ابوبکرؓ فاروقؓ، عثمان ساڈے
طیبہ پاک والا کشتی بان ساڈا، راہ روک دے کدوں طوفان ساڈے
ساڈے نال نے صدف ایمان والے، بختہ کیوں ناں رہن ایمان ساڈے

ٹُر گئے

مان وعدہ وفائی دا کرن والے، اج توڑ کے عہد و پیمان ٹُر گئے
ٹُرپے اتھرو میرے طوفان بن کے، مینوں سٹ کے وِچ طوفان ٹُر گئے
گجھے روگ جو دِلاں دے جان دے سَن، دل دیاں دھڑکناں دے ترجمان ٹُر گئے
ہر اِک شاخ مُرجھا گئی سدھراں دی، سُنّاں کر دِل دا گلستان ٹُر گئے

ہونا جو رت گئی اے سارے بانغ اُتّے، دل کے باغ وِچّوں باغبان ٹُر گئے
پُھل کِردے سی جدوں بولدے سی، باغ وِچّوں بہار دی جان ٹُر گئے
جاں لگیاں پریت کے ویکھیا نہیں، سجن پتہ نہیں کیہڑے جہان ٹُر گئے
رہ گئے محلاں دے وِچ فانوس بلدے، سلطان ٹُر گئے دربان ٹُر گئے
ایہے اکھیاں دا لتھا چا نہیں سی، آئے آ کے مشل مہمان ٹُر گئے
خوشی، عیش، آرام سب ہوئے رخصت، کر کے غماں دے بوجھ غلطان ٹُر گئے
مہربانیاں روز فرمان والے، روندا چھڈ مینوں مہربان ٹُر گئے
جیہڑے اتھرو صدق دے پونجھدے سی، اج اوہ میرے جانی جان ٹُر گئے

تاج والی سرکار

اَج دے سمے وِچ کیف الست چاہے محفل نُور سرُور وِچ ڈھلی ہوئی اے
محمدؐ حسین سرکار دا نور مہکے ، جنت وانگ تازہ کلی کلی ہوئی اے
چمکاں مار دا پیا مہتاب چشتی ، روشن لدھڑاں دی گلی گلی ہوئی اے
آؤ مستو ملنگو پتنگ بن جاؤ ، شمع نُور عرفان دی بلی ہوئی اے
چشتی مہک ہیں مہکدا کل عالم ، بوٹی عشق دی پھلی تے پھلی ہوئی اے

صدق آگیا اج اوہ وِچ محفل ، دُنیا جیہدے پیار نے ولی ہوئی اے

شاد باد دلشاد دا پیر کامل ، شاد باد کردا تے دل شاد کردا
مٹ کے صابری نظر برباد آتے ، پلک جھلک دے وِچ آباد کردا
بے نرانیاں تائیں نراں دیندا بے اولادیاں نوں با اولاد کردا
اوہ نھے پہنچ چاند اسخی لدھڑاں دا ، طالب جتھے وی کوئی فریاد کردا
اوہدی نظر تھلے جیہڑا آ جاوے ، سارے غماں توں اوہنوں آزاد کردا
لے کے فیض اجمیر دے بادشاہ توں ، بے مرادیاں نوں بامراد کردا
سو بار اوہنوں سید یاد کردا ، اک وار اوہنوں جیہڑا یاد کردا
اپنے شعر سوہنے صدق کیوں ہندے ، جے ناں پیر دلشاد امداد کردا